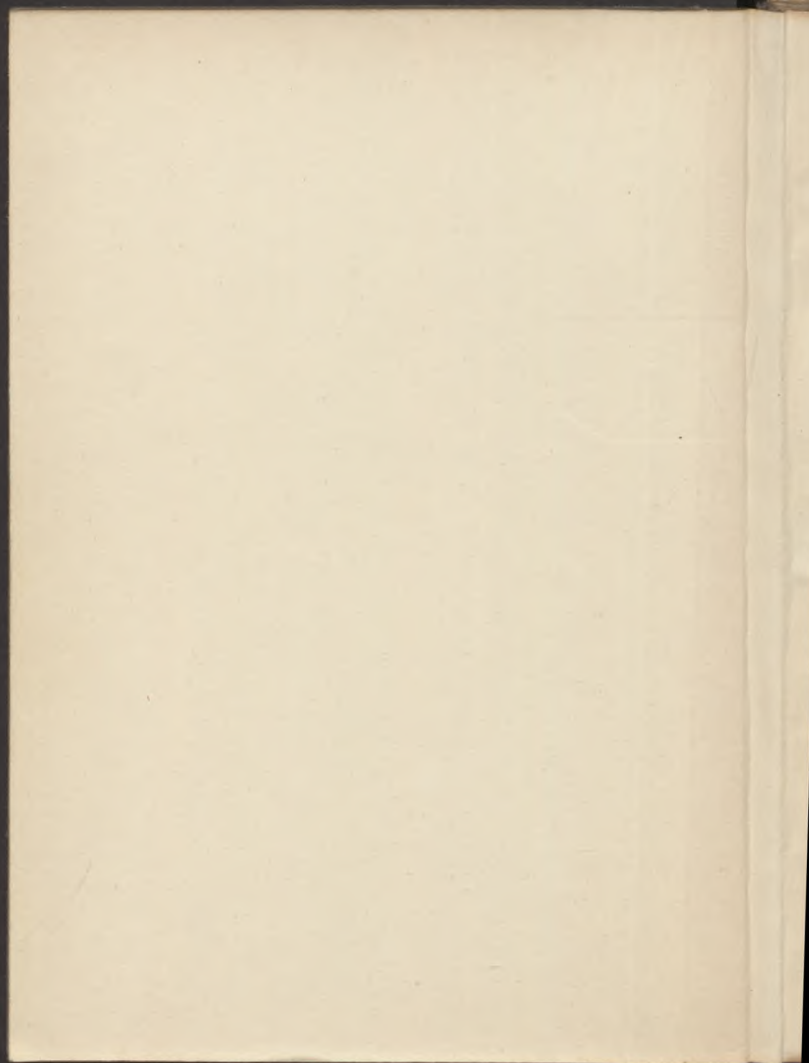
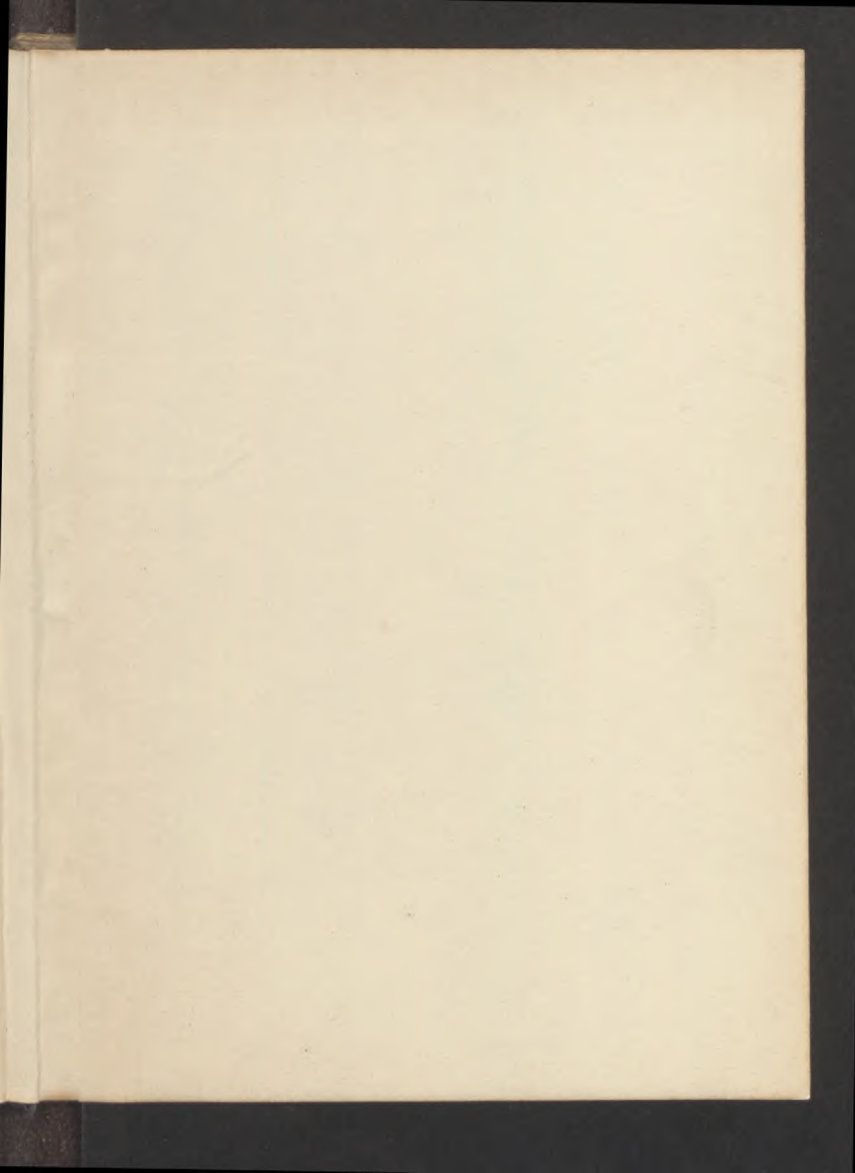

12202

/IV.42

TARKA REGENYTAR

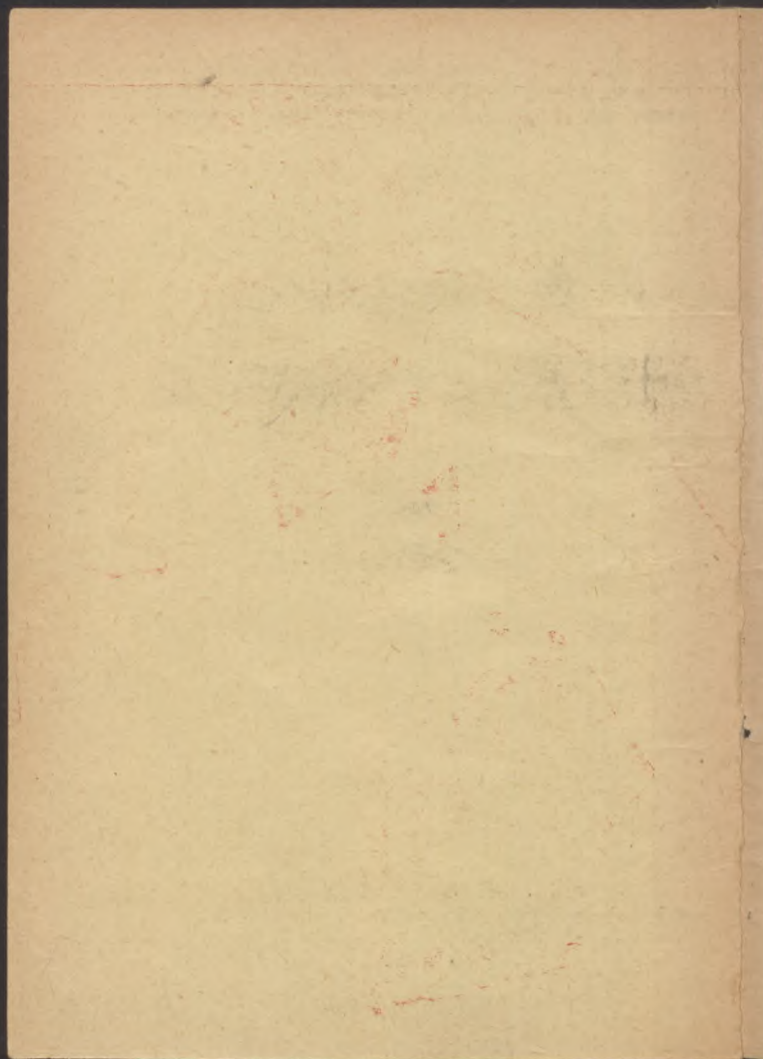
A LÉGIÓ ÉLŐHALOTTJAI

B. DETNAR

12202
T. 122

10
FILLÉR

TARKA REGÉNYTÁR

A légió élőhalottjai

Irla:

B. Betnar

12.202/IV.42

BUDAPEST, 1938. OKTÓBER 20.

IV. évfolyam

42. szám.

br

ORSZ. SZÉCHENYI-KÖNYVTÁR
Növedéknapló

193*9* év *396* sz.

A Tarka Regénytár

eddig megjelent kötelei: III. ev. o., am

1. Forster G.: Ninette.
2. E. Girdo: A dől sark aranya
3. G. Forster: Tom Bailey milliói I.
4. G. Forster: Tom Bailey milliói II.
5. L. Grave: Az utolsó golyóig.
6. N. Thompson: A vágató árnyék
7. Fred O'Conney: Mexikói rémek.
8. Francis Burke: A félelem völgye.
9. Ernest Beck: A hindu boszszuja.
10. H. Clark: A kísértethajó.
11. James Grand: A bálvány titka.
12. Alexej Baibabonoff: A csaka szolgálatában
13. O. Wood: Kinn tigrise.
14. Spencer Walls: A fekete macska
15. P. Hawker: A texasi bandita
16. A. Forest: A fehérköpenyes sátán
17. G. Forster: Szökés az ördög-szigetről.
18. E. Beck: A fekete lovas.
19. C. Norton: Itél a ku-kux-klan
20. Spencer Walls: A koporso titka.
21. H. Clark: Kísértet az őserdőben
22. E. A. Rodriguez: A fekete sárkány karmiban.
23. E. Phil. Keyam: Brahma szent fia
24. E. Beck: Az új schériff.
25. E. Thompson: Rémségek San-Franciscóban.
26. Joel Gross: A jégmező aranya
27. G. Forster: Merénylő a jég-hajón.
28. H. Clark: A namas dőlés
29. Edgar W. Carston: Holly wood vámpírja
30. O. Wood: Bill, a majom ember.
31. E. G. Benters: A tengeri preri.
32. Alice Forest: Az olajkutató fantomja.
33. Percival Yeld: A piramis foglya.
34. Ernest Beck: Vadnyugati párba.
35. Fred Gregori: Lázáadás Tűzföldön
36. F. G. Beery: A preri réme
37. G. Forster: Lincó a vadnyugaton.
38. E. A. Rodriguez: A Roma novok diadélya.
39. Francis Burke: A bálványhajó
40. O. Wood: Sanghai pokladban
41. E. Girdo: Az alvilág súlylyeszítője.
42. O. Wood: Csang Fu Yen hatalmában.
43. Alice Forest: Az Ademi kén
44. F. G. Beery: Az elrabolt Buddha.
45. E. Beck: A szaguidó bossza
46. William Warner: A fej vadász.
47. R. Fowler: Az emberarcú sakkal
48. T. Hilton: Arizona ostora
49. Ernest Beck: Bill Red, a Vadnyugati fia
50. Lewis Gordon: A ár-kány szeme
51. G. Lawrence: Kanada kék csillaga.
52. Ernest Beck: A titokzatos árnyék.

Raphaték a Tarka Regénytár kiadóhivatalában. József-kt. 2

Az őrmester meghal.

Képtelen meleg van. A vastácskák mintha és szikráznak, amint nyikorogva lóditjuk őket magunk előtt, kőörmelékkal tetézetten és futólépésben. Csuklónkon és bokáinkon csörömpölnek a bilincsek és legyek repdesik körül a bilincsfeltörte sebeinket. Nyolean vagyunk ebben a szakaszban a francia Idegenlégió Sorbo Hacussa-i büntető erődjének 210 élőhalottja közül, nyolean...

Az erődtől mintegy 3 mérföldnyire összekötő utat építünk két homokdomb között, amiket kéthetenkin máshova visz a szél. Holnaputánra így valószínűleg nyoma sem lesz tíznapos rettentő munkánknak: a 40 fokok hőségben futólépésben összehordott s szinte a vérünkkel összeragasztott útnak...

De ki törődik Sorbo Hacussában ilyesmivel? Holnapután Balou őrmester majd kiáll a nyomtalan homokra és bizonytalan irányba lendít egyet örökös részegségtől remegő kezével, Boul Pigeon ismét leveri a mérőszalag cövekét és mi újra nekilódulunk a csákányokkal, lapátokkal és talicskákkal a homoknak és kőnek... Harmadnap aztán

megint eltemeti az egészet a homok és negyednapra kezdjük újra másfelé.

Annyit ér a munkánk, mintha a tengerbe vizet hordanánk és az egészet megsóznánk aszali sószórával.

A Sorbo-Haoussa-i bütelőexpedíciónak nem is a célja, hogy a sivatag úthálózatát kiépítse, hanem, hogy az odakerült szerencsétlenekben — a hiábavaló munka taposómalmában — felőröljék a szívet, kettétörjék a gerincet és ronggyá szaggassák az élni akarást... Ez tökéletesen sikerül is a vezérkarnak, amely olyan díspéldányokra támaszkodhat, mint Balou őrmester...

Nyelezn rohanunk a talicskával, Balou őrmester egy szikla árnyékában ül, a térdén keresztben fekszik könnyű golyószórója.

Arca vérvörös, apró dísznőszemeiből kegyetlenség szikrázik felénk. Néha felemeli butykosát és hatalmasat húz az ávizspálínkából.

Most hirtelen lefékezek. Az előttem futó talicska megállt. Gazdája mellőrogy. Ez Valet, a hajdani gyógyszerész. 64.700 szám. Két hete van Sorbo-Haoussában és már negyedszer esik össze. Valet szívbeteg. A szája habzani kezd és öklei görcsösen összeszorulnak. Otthagynom a talicskámat és Valet-hez ugrom. De mielőtt még lehajolnék hozzá, megállít Balou őrmester hangja.

— Nümeró 3514!

Nevem hallatára megmerevedem.

— 3514! Még mindig nem tanultad meg, te zsvány, hogy a parancsom nélkül nem tehetsz egyetlen lépést sem!

— Mon sergeant! — kapom össze magam és érzem, mint hülök ki a rémülettől — ennek a szerencsétlennek akartam segíteni...

Az őrmester már mellettem áll. Részegen és kegyetlenül vigyorog. Bal hóna alatt a golyószóró. Jobbjában megcserdül a kutyakorbács...

— Szerencsétlen? — ordítja. — Azt mondd, szerencsétlen? Szimuláns! Gyáva, átkozott szimuláns! Majd mindjárt megtanítom a kutyát, hogy az őregapját tegye lóvá, ne engem!

A rettenetes korbács lezug a görcsbefetregőre, kitép egy csomó rongyot a ruhájából és egy szelet bőrt. Valet önkívületben is felnyög, aztán tovább dobálja magát.

— Majd adok én neked szívbajt! És neked is 3514-es!

A földön fekvőn még egyszer végigszánt a szíj, aztán villámgyorsan fordul. Balou és visszakézéből arcomba ereszti a korbácsot...

Olyan váratlanul ért az ütés, hogy megszedültem tőle. Kezemet sajgó arcomhoz kaptam, éreztem, hogy ujjaim sikosak lesznek a vértől. Ó, hány korbácsütést, rugást, a kegyetlen bántódások micsoda pokoli kálváriáját tornáztam végig a légióban töltött nyolc év alatt, a Sidi bel Abbes-i ujonchetek pántlikás mámora és a Sorbo Haoussa-i blünető erőd pokla között?! Még máig sem értem, hogy annyi szenvedés, megaláztatás után honnan vettem azt az emberfeletti lelkiert, hogy nyolc év után felettesem ellen fordultam?!

A hőség vette el az eszemet, a korbács, a gyalázat, az éhség, vagy a halnivágyás? Nem, nem kutattam abban a pillanatban, amikor a kancsukás, golyószórós őrmester torkának lendültem, hogy az földreborult, mint egy üres hordó. Nem éreztem, hogy a bilincseim csontig vágódnak a húsomba. nem azt az állati harapást, amit Balou a vállamba mart görcsösen és düledő szemekkel.

miközben pilledő ujjakkal tapogatott golyószórójának kakasa után... Nem, nem éreztem, csak valami zavaros, kegyetlen, vörös ujjongást, amint az őrmester nyakára acélfogóként tapadó ujjaim rekeszve nyomták be a hörgő torkot.

Ugy éreztem, órákig térdelek már a megfojtott emberen. Boul Pigeon, a 25.431-es rázta a vállamat. Erre ocsudtam és föltápáskodtam.

Kicsit bambán néztem körül. Társaim szerszámaikra támaszkodva, fapófával álltak mögöttem. Valaki a szívbagjos, holtápadtan tántorgott a társakaja mellett.

Boul Pigeon homokot rúgott az őrmester szerkesztés arcába és ennyit mondott:

— Dél van...

Aztán intett egy vörösszakállú csontvárnak:

— Fogd meg a lábát.

Ketten megfogták a halottat és szótlanul húzták a közeli homokbucka felé.

Hárman vállukra dobták a lapátot és utánuk csapogtak. Perecek mulya már vissza is jöttek. Boul Pigeon karján az őrmester ruhái lógtak. Elémszórta őket.

— Cortot — mondta kurtán —, kapd magadra gyorsan ezeket a rongyokat. Beöltözzél őrmesternek. Mingyárt itt a menázzsi. Ha már benne vagyunk, csináljuk végig...

Pigeon az őrmester kulcsai közül az egyikkel kinyitotta bilincseimet. Verítékben fürdő léssel kúszkodtam magamra a halott Balou ruháit.

— Ide állsz a szikla mellé, háttal az erdőnek — pattogott tovább Pigeon —, ideinted magadhoz az embert... Marreau jön ma biztosan, az a vérivó kutya... A többit bízd ránk. A világot se...

Azok heten már a talicskáknál álltak és tolták tovább a homokot... Annyi időm maradt még, hogy előírásosan eligazítsam a jelzősíp bojtját, mikor fölhangzott mögöttem Marreau, az óriás trénkatona gyalázatos káromkodása, amivel az ebédet hozó öszvért biztatta.

Nehéz volt a kezem, mint valami ólomtorony, ahogy háttal állva Marreau felé intettem.

Gyanútlanul boxolta előre öszvérét, Pigeonék akkor tolták el velem szemben az üres talicskákat. Segítséget, biztatást, intést vártam Pigeon tekintetéből, de csak elnézett mellettem merev cipőgombszemmel...

Az öszvér megállt mögöttem. Lélekzet nélkül lestem a hátam mögé. Valami halk zajt hallottam. Akkorát csak, amit egy gyenge botlás okoz. Aztán Pigeon hangját.

— Kész... Megfordulhatsz, Cortot...

Első pillantásom a földön fekvő, beszakadtfejú Marreaura esett. A második Pigeonra. A 25.431-es hátborzongató közönnyel támaszkodott véres lapátjára. A többiek már fejtették le magukról a bilincset.

— A legközelebbi kút, ahol a légióknak nincsenek emberei, Bahr el Mizeh, 80 kilométernyire van ide... Ha most elindulunk, holnapután reggel ott lehetünk... Aztán...

Ezt a 97.811-es mondta, névszerint Peraquez, a cadizi tímárlegény, aki azért került a Sorbo-Haoussa-i büntetőerődbe, mert öszvére elvesztett egy patkót.

— 80 kilométer?... Addig elég lesz a most kiosztott vízadag... Aztán...

Az „aztán”-nál tovább nem jutott egyik se. Azt mindegyikünk tudta, hogy menni kell, mert ha

Itt találomra a két megölt emberrel, azonnal falhoz állítanak... Viszont, ha megkísérreljük minden föl-szerelés nélkül a szökeést, a reménynek valami bi-cegő százaléka még kedvezően egészítheti ki az „asztánt”.

— 80 kilométer... — nyöszörgött Valet, a szívhajos hajdani gyógyszerész... — Tíz kilomé-tert sem visz már a szívem. Hagyjatok itt...

— Jó, — mondta Pigeon egyszerűen, — itt maradsz...

Valet leült az árnyékba. Kimért magának egy csajka levest és kanalizni kezdte...

Mi pedig, amit csak lehetett, ráraktunk az öszvérre és elindultunk dél felé.

Hárman maradunk...

Nem tudom, hogyan képzelte és hol tudta Peraquez a Bahr el Mizeh nevű kutat, tény, hogy soha nem értük el.

A légionistánál nincsen szívósabb állat. Az első, aki nem bírta tovább és harmadnap felfor-
dult, az öszvér volt. Megállt, remegni kezdett és eldőlt.

— Akkor én is itt maradok, — nyögte a kis szöke Heinlein, aki valaha előljárósági aktamásoló volt Hannoverben. — Egyedül nem akartam meg-
halni... Sok szerencsét, bajtársak... — és leült az öszvér teteme mellé.

Senki sem nézett rá. Bukdácsoltunk tovább. Reggel, hogy feljött a nap, már csak hárman maradtunk. Hogy hol hagytuk a többieket, egyt-
künk sem tudta.

Pedig ne higgyék, nem voltunk rosszabbak,

mint embertársaink legnagyobb része, csak szerencsétlenebbek voltunk: A rengeteg szenvedés fásult, ösztöneik után induló emberi ronsokat gyűjt belőlünk, akik ráadásul még három napja epedtünk egy korty víz után az egyenlítői Saharában. Egyetlen valami érdekelt volna: a víz. Az meg nem volt. Így hát semmi sem volt.

Mi hárman voltunk. Peraquez, Pigeon, meg én. Meg a szomjúság.

— Tovább megyünk? — kérdezte Peraquez, mikor a nap már jó magasan kutyaolt a fejünk felett.

— Nem — válaszolta Pigeon, gondolom jó két órával később. — Minek mennénk? Víz úgy sincs... Legalább pihenünk a halálunk előtt...

— Jó lett volna meggyónni... — vélte Peraquez alkonyattájt.

— Minek? Azzal, hogy Balou őrmestert átsétáltattuk a pokolba, nyugodt lelkiismerettel mondhatom, hogy megértünk a szenttéavatásra...

— Az igaz... — hagyta rá Peraquez — az igaz...

A nap hirtelen lezuhant valahol a világ mögé, merev sötét lett és mi összebujtunk a hűlő homokon és mosolyogva gondoltunk Balou összetört torkára és Marreau szétvert fejére, míg valami lázas kábulat álomba döntött...

Embervásár 1937-ben.

Arra ébredtem, hogy valaki tizezer kilométerről felém súgja:

— Na, Cortot is átevezett...

Arab sárkunyhó fehérre meszelt belsejét pill

lantotlam meg magam körül. Fekhelyem szélén Paraquez ült. Mellettem egy szűk hencscren Pigeon fektűt és cigarettát sodort.

— Elfogtak? — ez volt az első szavam. Paraquez vállat vont.

— Ahogy vesszük... Khanem sejkék találtak ránk...

— Ugyanaz — mondtam sötéten, jól tudva, hogy a némes Khanem sejk minden nemzetiégével és pereputtyával a szökött légionistákat vadászza, akikért fejnykint 4000 frankot kap a franciáktól.

— Csak majdnem ugyanaz — köpött ki a cigarettája mellől Pigeon — valószínűleg feltűnt neked is Cortot, hogy Khanem sejk az utóbbi időben egyetlen szökött légionistát sem adott át a hatóságoknak...

— Meglágylt a szíve a vén betyárnak?

— Ördögöt! Valaki jobban megfizet a légionistákért, mint a franciák... Egyszerű...

— Egyszerű... — ismétellem félhallan, de végeredményben nagyon hihetetlennek találtam, hogy valaki négyezer franknál többet fizessen egy emberért Afrika szívében, közel a szudáni határhoz, ahol 1937-ben is virágzó szakma a rabszolga-kereskedés. És ahol a legszebb, hárembe való leánybimbóért sem fizetnek többet másfélezer franknál, s gép és gyorsiró, számológéppel és autóval bänni tudó férfimunkaerő ára 900—1200 frank között mozog... Furesa...

Másnap bilines került ránk és egymáshoz fűzött tevékre tuszkoltak. Négy napig zötyögtünk az úttalan sivatagban. Negyedik nap éjjel becamogtunk valami horpadtfalu város kapuján...

Beálltunk a karavánszeráj zsúfolt udvarára, minket egyenesen a pincébe hurcoltak.

Darabig vakaróztunk és egyenesítettünk a lovaglástól meggémberedett tagjainkat, mikor őreink alázatos hajlongások között egy furcsa díszbe öltözött férfit engedtek be, aki előtt a fátylát maga Khanem sejk, derék megtalálónk tartotta.

A férfi elénk állt. Magas, majdnem kétméteres alakját tarka palást fedte, amit szögletes fejdíszéről leomló vörös fátyol takart... Valami hideg bizonytalanság fogott el a közelében, amit még fokozott, hogy nem tudtam, hogy miféle fajtához sorozzam. Nem volt sem arab, sem kamita. Európai egyáltalában nem... És döbbenve szemléltem szürös szürke szemét. Amint lassan rámnézett, úgy éreztem, hogy a testemen keresztül látja a falat. Aztán megszólalt:

— Soványak — mondta arabul. Hangja zengő volt és úgy hatott, mintha nagyon távolról jönné.
— Nyolc közül ez a három maradt, uram! — hajlongott Khanem sejk.

— Több nincs?

— Férfi nincs... A lányt hoztam még el... Szakasztott olyan, amilyent kértél, uram. Ain Sef-rában találtam rá. Négy harcosom otthagyt a fogát miatta és kilenc tevém...

— Nem szoktam alkudni, Khanem sejk — vágta el a szóáradatot a furcsa idegen, aztán ránkmutatva folytatta. — Készítsd el őket. Egy óra múlva indulunk...

Megint bilincsek és hatnapos lötyögés teveháton. Közben csak az eget láttuk, meg alattunk a homokot, a tevék nyakát és a hajcsár aszkarik cipőtálcáppofáját. A karaván negyven tevéből állt.

Egyiken-másikon díszes nyeregsátrak dagadnak... Vajon miféle titkok felé vonulunk a napok pergő fonálán? Ki lehet a szürkieszomű idegen, ki lehet az Ain-Sofra-i nő, aki miatt négy halcos harapott a fűbe? És hova, hova megyünk? Kérdések, kérdések, amikre azonban nincsen válasz. Ném mozdulhatunk a tevénk mellől, amely meghatározott láncszeme a karavánnak és jámbor megadással cipeli terhét, ami lehet datolya, gyöles, kókuszolaj, vagy rabszolga...

Egy folyópartra érkeztünk. A tevék letérdepeltek, a rakományt tizennégy dereglyére rakták. A sürgölődő tömegben itt-ott felbukkant a furcsa idegen még furcsább jelmeze... Aztán a megtelen szudáni hajósok megragadják az evezőket és valami borongó dallamra állva merítgetik lapátjaikat a bugyborékoló sárga vízbe, mely főlé már az őserdő fáí borulnak. A partok mentén krokodilok sűtkéreznek és közeledésünkre felhőszárra rebbennek föl a hússzínű flamingók, a fákon majmok rikoltoznak és az iszapos növények között lomhán lubickolnak a hataalmas vízilovak...

A bilincseket induláskor levették rólunk.

Olvassa az

ANTENNA

képes rádió hetilapot

A legfrissebb rádiós híryanag, a legteljesebb műsor
és a legjobb műszaki közlcmények

ára csak

6 fillér

 Mindenütt kapható

Ugyan melyikünknek jutna eszébe a szökés?! A folyóban a krokodilok, a dereglye orrában Ali Sendal, egy aszottképű askari, puskáját a térdén keresztbe fektetve, le nem veszi rólunk a szem...

— Hova megyünk? — kérdezzük eleinte türelmetlenül Ali Sendaltól, meg az őszhajú niger kormányostól és sorra az evezősöktől. De mikor válasz helyett mindegyik szomorúan keresztül néz rajtunk, lassan belenyugszunk a bizonytalanságba és talán mi csodálkozunk legjobban, mikor tíznegyennel hajókázás után befutunk egy szűk mellékfolyóba és odarúgunk egy liánoktól elborított sziklafalhoz és megállunk.

Egy fal megnyílik.

A mellékfolyónak ez a része sikátorszerűen szűk volt. Az őserdő zárt mennyezetként borult föléje. Párás, olajbarna homály gomolygott. Vilányt kellene gyújtani — gondoltam és szinte alig esdálkoztam, mikor a sziklafal mellett veszteglő dereglyéken egymásután gyulladtak ki a fáklyák.

Pigeon meglökte a vállamat.

— Az ördögbe, Cortot — mutat a mohos, folyondáros sziklafalra — hegynek néztem ezt a fekete körakást, pedig...

— Pedig?...

— Nézzd csak meg jobban... Ott a falon, a liánok közül valami levertorrú sárkányszobor vigyorog ránk... Amott meg egy rokkant elefánt kőbevagott képmása...

— Hitemre — ámultam el, — itt a fejem fölött meg mintha egy elfalazott erkély korlátjának a romjai lennének... Épület ez, Pigeon, nem hegy...!

— Magam is így gondoltam...

A beszélgetést félbeszakítottuk és mindketten idegesen figyeltünk az eddig csendesen folydogáló

folyó hirtelen változását. Az álmocan mászó sötét víz zúgni kezdett, szeszélyesen bugyborékol, viháncoló örvények hápoztak rajta, folyása szédült rohammá fokozódott, hogy fekete evezőscink alig tudták visszafartani a csónakokat.

— Miféle macskaszorító ez? — morgott Pigeon és dühösen kapaszkodott az ingadozó dereglye szélébe.

— Semmi — legyintett Peraquez — valahol zsilipet nyitottak... — aztán megragadva a karamat, izgatóttan fölmáltott. — Ott... ott... Corrot... Életemben sem láttam hasonlót...

A jelzett irányba néztem. Alig harminc lépésnyire tőlük a hegyszerű építmény egy szabályos része lassú sustorgással behúzódott a falba, úgy ahogy volt, láncostól, sárkányostól... A szabadon hagyott nyílásból elfojtott vizek zudultak a kis folyóba, ezek okozták a csendes víz alkalmi forradalmát. Aztán lassan alábbhagyott az örvénylés és az első csónak magasra tartott fáklyával befutott a titokzatos vízi folyosóba.

Füledt, áporodott levegő csapta meg a torunkat, ahogy mi is bekanyarodtunk. Valami fáradt huzat kuyomta a fáklyák füstjét és szemünkbe préselte. Fölöttünk a penészes boltívek alatt kutya nagyságú sárga denevérek lógtak, némelyik eleresztette magát és hörgő csipogással, szédülten csapkodott a fejünk és fáklyáink körül. A szurtos falak egyhangúságát elfalazott nyílások, falbavert láncos gyűrűk és zöldpenészes bronzajtók tarkították.

Úgy éreztem, hogy évekig csorgunk már valami ismeretlen semmi felé ezen a dermesztő helyen, ahol minden egyes evezőcsapás úgy visszahangzott, mint egy ágyulövés.

Szögletes terembe evezünk. Nem volt egyetlen ablaka sem, mégis friss, zöld homály derengett benne. Körül kőpadok voltak és állványok. Egymásután ürültek ki a dereglyék, amik aztán sorra emlíntek egy alagút ásitó szájában...

Az állványok és padok roskadásig megteltek különböző csomagokkal, tömlőkkel, tarka batyukkal. Viszont a dereglyéket alig néhányan hagytuk el. Mi álltunk ott hárman kissé riadtan és kíváncsián, mögöttünk vagy négy aszkari. Khanem sejk a furcsaköntösű idegennel tárgyalt.

Közöttük állt valaki, akit egész úton nem láttunk.

Babette.

Arabosan öltözött, karcsú lány volt. Arca fáttyóval takart.

A lefátyolozott nő háttal állt felénk. Aztán megfordult. Csodálkozó, barna szemek pillantottak rám. A csodálkozást a hirtelen feltörő kétségbeesett öröm vad lángja váltotta fel: Nagyot sikoltott és felém röppent.

— André! — kiáltotta — André Cortot! — s letépvé fátylát, a nyakamba borult. Sirt és nevetett egyszerre.

— Babette — morogtam kiszáradó torokkal — Babette, a Café Rouenből... Ó... kicsit furcsa, de itt találkozunk, Babette...

Ezt mondtam és gyenge szédüléssel néztem a könnyes barna szemekbe, amik körül nem is olyan régen szörnyű férfias csaták és esontrepesztő nézeteltérések dultak a légionisták között az Ain Sefra-i Café Rouenban... Babettet tartottam kar-

jaimban, az egyetlen embert a világon, akiért még
ahogy érdemes volt az, ami volt... Ő, persze,
Khanem sejk egy nőt említett, akit Ain Sefrahan
találtak és akinek az elhozatala négy harcos és
mit tudom én mennyi teve életébe került... De
miért, mi van emögött? És miért Babettet?!

— A magad jószántából vagy itt, Babette? —
kérdeztem fojtottan és erősen megszorítva a lány
csuklóit, mélyen a szemébe néztem.

Most valami egészen furcsa és váratlan dolog
történt.

Babette könnyes szeme soha nem látott fájdalommal telt meg, a szája hangtalanul mozgott és
keze kocsonyásan remegni kezdett. Aztán hirtelen
fölegyenessedett, vonásai kisimultak, teste valami
megkövült állásba nyúlott és ászellemült, idegen
harglejtéssel motyogta.

— Magamtól jöttem... Jafoonna királynőjét
szolgálni... Mint ahogy ti is őt szolgáljátok
akarva, nem akarva, mert őt szolgálja Afrikában
minden élő teremtmény...

Elegendtem a lány kezét. Két társam szorosan
mellettem állt. Izzó rémülettel nézték Babettet,
döbbenve, ahogy örülteket szokás. Mi van veled,
Babette — akartam ordítani, — mit csináltak
veled, Air Sefra vigasza, aki egyetlen mosolyoddal
ünneppé avattad a kötörést kétezer élőhalott légio-
nistának... aki csupa dal voltál, meg napfény?...
Mit motyogsz itt háborodott hangon Jafoonna ki-
rálynőjéről, meg alattvalói örültségekről?...

Igen, ezt akartam mondani, de mintha valami
nagy, keserű ölömtömb szorítaná le a nyelvemet és
szemémre izzó fedőket szorítaná, ezt éreztem.

Ekkor Pigeon kinyúlt mellettem és a Babette

mögött álló furcsaruhás idegenre mutatva felkiáltott.

— Az a fickó hipnotizálja a lányt.

Pislogva néztem az idegenre. Ruházatának tarka, színfoltjai úsztak csak előttem, aztán az is eltűnt; az egész emberből csak két szürke szemét láttam, két egyre növekvő szürke szemet, amik mint lázas korongok tapadtak zuhanó öntudatomra.

Mikor valahogy elhúztam tekintetemet az ígés alól, Pigeont láttam mellőlem elrugaskodni s rögtön utána Peraquezt. Főlemelt ököllel rontottak az idegen felé.

— Babettet bántod, kutya? — ordította Pigeon és összeszorított, rettentő ökle ropogott. Peraquez valami csákyát kapott föl, avval lódult előre.

— Agyonverik — mondtam hangosan. Mert az idegen nem mozdult. Az arab kereskedő és a kísértő aszkarik sem. Valami értelmetlen kábultság úszott a levegőben, ami közömbösített minden akaratot... Csak a megtámadott idegen állt könynyedén, valami borongós, fitymáló mosollyal festett szája körül. Csak félig lezárt szemhéjai alól küldött szúrós pillantásokat támadói felé.

Pigeon és Peraquez lépésnyire álltak az idegentől, a csákya magasra lendült Peraquez kezében, de... nem sujtott le Pigeon ökle sem... A két ember egyszerre nyomorultul reszketni kezdett, karjukat leeresztették és hirelen rázni kezdte őket a kacagás. Egymásnak estek, összeborultak, úgy nevettek harsogva, a könnyeik is összefolytak.

Resttenetes látványt nyújtott az akaraterő átvitelének ez a sátáni bűvészmutatványa.

Az idegen parancsolóan tapsolt.

Mínt ha a föld alól bujtak volna elő, vagy

másfél tucat félmeztelen nubiai lándzsás bukiant elő, körülkaptak hármunkat és az idegen intésére magukkal hurcoltak...

Akarattalanul bukdácsoltunk közöttük, a kongó folyosókon, csorba lépcsőkön, aztán vezetőjük vasrácsos csapóajtót nyitott meg és lándzsájával előre mutatva, letuszkolt minket a csapóajtón. Nyekergő hágesón ereszkedtünk le valami homályos gádorba... Az egyik sarokban fekhelyek voltak. Szó nélkül elnyúltunk rajtuk és a kimerültség álomtalan kábulatával zuhantunk valamely toronymély ájulásba...

Egy régi ismerős.

Borizú hangok rekedt zajára, vad nevetésre ébredtem. Ahogy felültem a fekhelyemen, az elémtároló kép láttára kétszer is megdörzsöltem a szememet.

Féhér vászonruhába öltözött legionisták ülték hosszú asztalok mellett. Előttük kancsószerű a bor, halk léptű nubiaiak nagy talakon gőzölgő sülteket hordtak körül. Távolabb két kettősszárnú ajtó nyitva állt, bőséges napfény ömölt be rajta.

— Az ördögbe, fiú, — morogtam magamban félhangosan — álmodtad volna az egész poldot Balou őrmesterrel, a szökéssel, Babettel, meg a hipnotizáló idegennel?!... Hiszen nem történt semmi. Itt vagy Sorbo-Haoussaban... vagy más lágerben... persze... a fiúk fenemód jól festenek... — Hollá! — kiáltottam hangosan, mire hirtelen csend lett.

— Ohé — dörment jókedvűen egy sebhelyes szakállas pofa. — Ohé! Cortot föltámadt...

Bambán bámultam a szakállasra. Az ördögbe, hiszen ez Rosidan, a balog, aki öt hónapja, hogy megugrott Sorbo-Haoussaból... No. Mellette meg Bison Ted, a vasöklű amerikai, ott meg a Vörös Logan, emitt meg Eric Krause, aki elfogyasztotta a sörhöz a poharat is... Meg sorra egymásután vagy négy tucat kölelkű fickó, akikkel minddel rövidebb-hosszabb ideig együtt szolgáltam valamelyik Légió-lágerben.

— Az ördög vigye el a torkotokat — nyögött föl mellettem Pigeon — öreg cimborák, mondjátok meg végre, a pokolnak melyik tornácán lyukadtunk ki.

A szakállas Rosidan fuldokoíva integetett, jelezni akarva, hogy mihelyt lenyeli a falatot, bővebb magyarázattal szolgál és cinkos hunyorítással emelte magasra a villáját...

De a fölemelt kéz hirtelen szégyenkezve a tányér mellé csúszott és Rosidan, a tengerkedvű medve zavart pislogással sütötte le a tekintetét. Különben az egész szálláson elült a zaj. Pillanat alatt valami lomha szorongás lett urrá az előbb még ordító, féktelen társaságon.

A napfényes ajtónyílásban hosszú árnyék jelent meg.

Aztán belépett Cardegg kapitány, az igli-i tigris.

Négy év alatt, mióta utoljára láttam, semmit sem változott. Ugyanaz a tüskésre nyírt haj, becsézt, szúrós szemek a vonástalan madárarcban, ugyanaz a keskeny csípő, fénytelen csizma, nyitott ing, rövid korbács és revolver...

Közömbös tekintettel vonult el az asztalok

mellett, a vigyázz-ba dermedt fiúk előtt. Nem szólt egyetlen szót sem.

Négy év előtt is így csinálta, mikor harmincheted magammal álltam az Igli-i erőd udvarán és jelentettem az 50 kilométeres sivatagi út után félórás késést. Igen, akkor sem szólt egy szót sem, csak másnap hajnalban arab hadifoglyokkal megkerbácsoltatott mindnyájunkat. Hatan belehaltak, kettő megvalult. Mire mi fölépülve elhagytuk a kórházat, Cardegg már nem volt Igliben. Beszéltek, hogy a hadvezetőség megelégette kegyetlenkedéseit, Indokinába helyezték, mások szerint agyonverték... mindenesetre eltűnt...

Es most itt van, a világnak valami kiásatlan zugában, előlép a multból egy csomó elfelejtett emberrel együtt. Ujból itt kísért szikár feje, közőmbös, lelketlen tekintete.

A halált szívesebben láttam volna, mint Cardegget, az Igli-i tigrist.

Mi hárman, újak is feszesen álltunk fekhelyeink mellett. Cardegg ellépett mellettem, Pigeon mellett megállt, végignézte, aztán hirtelen visszafordult hozzám.

— Sorbo Haoussából?

— Igenis, kapitány!

— Itt Jafoonában ezredes vagyok... — és csit összehúzta a szemét, úgy nézett fürkészve. — Igliből ismerem?

— Igen — válaszoltam, magam is meglepődve hangom életől. — Igen Igliből, ahol félórás késésért arabokkal verette le a húst harminchatunkról, ezredes!...

— Ja, persze, — biccentett könnyedén. — Már emlékszem, Cortot, vágy ilyesféle...

— Én nemcsak emlékszem — válaszoltam, — hanem amíg élek nem felejttem el!

— No, akkor talán hamarosan túl lesz rajta. Jafőnában elég magas a halálozási arányszám! Addig remélem, jóbarátok maradunk...

— Nehezen hiszem, ezredes... különösen, hogy... — mondatom befejezéséül hatalmas ökölcsapást mértem Cardegg ezredes arcába. Az ütés egyike volt híres bal-egyeneseimnek, amiknek hírhedtségemet köszönhettem. Cardegg hang nélkül hanyatlott hátra és véres fejével zuhant a mögötte állók karjaiba.

Egyszerre ötven is ugrottak felém, hogy lefogjanak. Alig védekeztem. Közben Cardegg magához tért, fölegyenesegett és letörülte arcáról a vért. Azt hittem, hogy nekem esik a korbácsával, vagy szitává lö. Rám sem nézett.

— Ameron — fordult egy tagbaszakadt vörösképűhöz. — Botang ma nem kapja meg az adagját... Holnap reggel pedig Cortot megkezdi az idomítását... Addig vigyázzatok a fickóra. Hauke, te pedig elmondod nekik a tudnivalókat...

: Azzal kiment.

A szoba sarkában rövid kőpad állt, fölötte befalazott vaskarika. Ahhoz láncoltak. Aztán nemsokára nagy csörömpöléssel kivonult a társaság. Csak Hauke maradt benn, Pigeon és Paraquez. Odaültek mellém.

Régen ismertem ezt a Hauket, még Bel Abbeseből. Valami sziléziai tanító volt; aztán, hogy c'sikasztotta az ösztöndíjakat, hát lejött a légióba. Aztán megszökött. Még egyszer szeretett volna holsteini kolbászt enni, meg zöld heringet. Neki sem sikerült.

— Az alapaszabályok értelmében minden ujoncot ki kell oktatni, hogy mi megy itt végbe tulajdonképpen — kezdte Hauke szeliden. — Ezt a mesélő szerepet nekem osztotta ki Cardegg. Jobb is, mint odakint dárdát hajigálni...

— Dárdát hajigálni? — húzta föl a szemöldökét Pigeon.

Hauke legyintett.

— Meg fejszékkel vívnak és ölmos hálókkal vonulnak egymás ellen... ezek persze csak mellesleges apróságok... afféle kedélyes időtöltés, ahogy Cardegg ezredes mondja. A kemény munka az állatokkal van. A vadállatokkal, Oroszlánokkal, leopárdokkal, pumákkal... Az ördög vinné el az átkozott bestiót... Kétszer egy héten nem kapnak enni és Cardegg éppen ezeken a böjti napokon szorgalmazza legjobban az edzést... Egy ruddal, meg egy ostorral megyünk a félőrült állatok ellen. Átlag minden héten otthagyja valaki a fogát.

— Dárdavetés... Fejszevívás, hálóharc... Vadállatokkal való viadal! — kiáltott fel Paraquez. — Mi van ebben az átkozott bagolyvárban, gladiátoriskola?

— Igen — bólintott komolyan Hauke. — Itt Jafoonában, Afrika legsötétebb szívében van a XX. század egyetlen gladiátoriskolája...

— Gladiátoriskola cirkusz nélkül?

— Cirkusszal, barátaim, cirkusszal... a legkegyetlenebb cirkusszal a római császárok óta... Aztán... De ne vágjunk a dolgok elébe... Elmondom elejétől, ahogy nekem mondták, és ahogy azoknak mondták, akiktől én tudom...

— Jafoonában vagyunk. Valahol Afrika szí-

vében. Hogy hol és merre, nem tudja egyikünk sem. Fán maga Cardegg sem. A közelben hatalmas folyamnak kell lennie. Az lehet a Níger, de éppúgy lehet a Komadu Wambo, a Chari, vagy az Oubanghi... Mindegy. A tény az, hogy a történelemelőtti időkben hatalmas birodalom terült el a környező őserdő és mocsarak helyén, melynek székhelye Jafoona volt, az aranyváros.

— Világok tűnnek el és új élet kezdődik a romokon — ahogy a költő mondja... Hát itt is letűnt egy világ vagy 8000 éve és a helyét ellogláló új életet a majmok, az ősfák és a vizilovak képviselték... A hajdani birodalomból csak Jafoona fellegrára maradt meg, a sokmillió lakosából csak egy maroknyi csoport, pár pap, néhány szolga, tán az uralkodóházból valaki. Ez a kevés ember biztosította Jafoonában az élet folytonosságát évezredekken keresztül. Hogy mit csináltak, hogy éltek, miért nem szaporodtak, miért nem művelték a környező földeket, hogyan érintkeztek a külvilággal, vagy érintkeztek-e egyáltalában, nem tudni, nem kötötték az orrunkra... Viszont nem is érdekel minket. Legalább is akik régebben itt vagyunk. Előttetek, akiket frissen legyintett meg az a valószínűtlen titokzatosság, talán még érdekes az élet formája Jafoonában és a cél, amit ez a forma szolgál. Nekünk régieknek már csak egy a fontos, minél hosszabbra nyújtani azt a láncot, amit a szilajul lepergő napokból egymáshoz ragaszthatunk. Hogy szabad óráinkban kiélvezzük a jafoonai élet alkalmi gyönyöreit. Mert az élet véres Jafoonában, de nem rossz. Vannak kacsú, színes lán yok és tűzlelkű borok... Csak visszavonulás nincs Jafoonából... Azt verjétek ki a fejétekből...

— Az ördögbe, Hauke — mordult fel Peraquez türelmetlenül — ne papolj annyit össze-vissza. Ki-esoda az a furcsa kaftánu magas, szürkészemű férfi, aki a puszta nézésével a bolondját járatta velünk?!

— Ó. — legyintett a hajdani tanító — Perzapoot gondoljátok bizonyosan, Jafocna főpapját, minisztereinöket és propagandafőnöket egyszemélyben... Döntő szava van mindenben, bár ő is csak alattvaló. Jafocna legfőbb ura Xade királynő...

— Királynő?... Láttad már?

— Ritkán... Nem igen mutogatja magát... Jafconában ismeretlen a demokrácia... És Xade öfelsége nemcsak Jafocna régense, de egész Afrikáé... Névleg mindenestre... Viszont, ha Perzapoo tervei sikerülnek, az is lesz...

— Csodát...

— Igen. Perzapoo tervei szerint Jafocna rövidesen elfoglalja régi helyét Afrika történetében. Máris központja és irányítója egy óriási földalatti mozgalomnak, melynek jelmondata: Afrika az afrikaiaké. A szervezet szálai behálózzák a fekete kontinenst Dzsiabutitól Monroviáig és a Fokföldtől Alexandriáig... Arab moshékban, hottentotta lakodalmaikon, zulukaffer vásárokon, vagy Betsuána hasított fülesei között másról sem folyik a szó, mint az új, nagy, egységes Afrikáról, amelynek a titokzatos, ősi Jafocna lesz a főhelye. A mesés Jafocna amelyben több az arany, mint az arany lélekzetállító bőrezűséggel szívárogo szét a fekete föld-rész minden kunyhója felé... Beszélnek titokzatos fegyvertárakról, amikben annyi a puska, ágyú és gépfegyver, hogy a tömegével be lehetné temetni

egy félmillió hadsereget... Mondják, hogy ezen óriási szervezkedéshez fogható nem volt még a világtörténelemben és a múlt századvégi Máhdi-féle afrikai hatalmi konspiráció gyerekes gombózás volt Perzapoo hegyeket mozgató szervezetéhez képest...

— Már értem... — morogta Pigeon — a szökött és befogott légionisták képezik ki katonailag a benszüllött törzseket.

— Ördögöt... A kiképzést elvégzik a gyarmati hadseregekben kiszolgált színesek... Mi légionisták a mozgalom hadseregének lélektani megerősítését, a színesek önértetének fokozását segítjük elő.

— Beszélj értelmesebben — vonogattam a vállamat...

— Kísérleti nyulak vagyunk és cégtáblák egy kalap alatt... Jafoonában időnkint hatalmas hősi játékokat rendeznek a régi római cirkuszok mintájára. Az előadások gladiátorai a Jafoonában a célra kiképzett légionisták. Nézőközönsége pedig az Afrika minden részéből idecsődített törzsfőből, varázslókból és egyéb, szerepet vivő benszüllöttekből rekrutálódik... A játékok következőképpen folynak le: bevezetésül összeeresztik a légionistákat egy csomó vadállattal, oroszlánnal, jaguárral, numával. Ezeket a légionisták rendszerint legyőzik és megölik. Minthogy a küzdelemben használt fegyverük csak egy fadárdából és egy ostorból áll, a vadállatok fölött e primitív fegyverekkel aratott győzelem a legnagyobb hőstett az egybegyűlt feketék előtt...

— Györyörű... — köpött ki Peraquez.

— Gyönyörű, vagy nem gyönyörű, ez most

mellékes. Viszont most következik a dolog lélektani része. Az oroszlanverő hősokeket szembeállítják benszülött bajvívókkal, akik szenvedélyes tusa után kivétel nélkül legyőzik a hős legionistákat, úgyis, mint a gyűlött fehér faj képviselőit... Az ünnepi szónok azután ügyesen állítja be az előnyös helyzetet, hogy ha derék és egyszerű feketék a fehér faj legkiválóbbjait is könnyűszerrel ártalmatlanná teszik, hát hogyne semmisítőék meg őket minden fajtestvérükkel együtt a küszöbön álló szabadságharcban...! Aztán jönnek mindenféle hókus-z-pókuszok, meg jóslásos könyilatkozások tűzokádó bálványokon keresztül, míg végül az egész vendégssereg berug és másnap mámorosan kocognak haza és megdagadt önérzetükkel felpumpálják törzsük harci kedvét... Most már érte, hogy miért van itt ez a düsszszázad Cardegg vezetésével és...

— Mocsok... — vágta közbe — a többi nem érdekel... s nincs kiút ebből a posványból?

— Az a szabály, hogy aki egy év alatt nem hagyja ott a fogát a porondon, az állítólag hazamehet egy rakás pénzzel. Tim Gratnak, a texasinak járt le múlt héten az éve. Az utolsó napon rádőlt egy köoszlop. Szerencsétlenség — mondta Cardegg — és még volt pofája hozzátenni, hogy mindnyájan Isten kezében vagyunk... Igen, — mint már mondtam — Jafoonát élve nem lehet elhagyni...

— Hm... — igazítottam egyet a láncaimon — te Hauke... Én leütöttem az előbb Cardegget. Valami kis kedélyes meglepetést tartogat holnap számomra, mi? Beszélt valami kihagyandó etetésről...

Hauke előkotort egy bronz tízcentest, tenyerébe fektezte és szórakozottan pislogott rá.

— Na igen, — morogta aztán — ismertek, egyenes fickó voltam világeletemben. Most is megmondom őszintén, hogy nem adnám ezt a lejárt tízcentest az életedért, Cortot. Holnap reggel összezárnak Jafona rémével, Botanggal, a fekete gorillával. Nem akarlak elérzékenyíteni, de eddig hat embert vert agyon közülünk ez a Botang...

— Tudok csunyább halált is elképzelni — mondtam közönyösen, de éreztem, hogy a lábujjamig elsápadok. Azért még hozzátettem: — Cardegg bizonyára érti a módját, hogy biztosítsa a hírnevét...

Egész éjszaka otthagytak a falhoz láncolva. Nem nagyon bántam, aludni úgy sem tudtam.

Késő éjszakáig jóformán magam voltam a hálóhelyen. Távolról tompán szűrődött valami halk, vérmozgató zene, rekedt asszonyi nevetés gurgulázott közbe, szilaj ordítás, cinpoharak repedt csörgése... Mulatott valahol a banda, felejtette embertelen, megalázó szerepét, amit Peerzapoo úr nekik szánt.

Amíg sorstársaim hajnal felé mámorosan vándorogtak fekvőhelyeikhez, nekem szüntelenül Babettere kellett gondolnom, az Ain-Sefra-i kantinoslányra, akivel egyszer kirándultam egy poros datolyaligetbe és míg körülöttünk összeverekedtek az arab suhancok, hogy melyikük pucolja ki a cipőnket, én szerelmet vallottam a kis Babettnak... Igen, fejtőn Babette járt az eszemben, hogy miért van itt, mi célból hurcolták ide? Mi vár rá ezután?

Ha sajnáltam magam azon az éjszakán, Babette miatt tettem...

Cardeggék értettek a cirkuszhoz. Hajnalban magas kőfallal körülvett aknaszerű udvarra vezettek. A kőfal csipkéit ellepték a legionisták és furesaruhás színesek. Nehéz karikásostort nyomtak a kezembe és miután leoldották a kötéseimet, kísérőim visszahúzódtak. A zöldpenészes bronzkapu dőngve csapódott be utánuk és én egyedül maradtam a napfényben szikrázó udvaron.

Szemben velem falba vágott ajtó foghíjas vasrácsa vigyorgott rám és fönn, a mellvéden, könnyű árnyék rebhent. Főlnéztem. Legvezéket tartó rabszolgáktól kísérve, karsú asszony jelent meg fölöttem. Testére arannyal átszőtt bíborköpeny simult. Meztelen karjait, haját és nyakát csillogó, nehéz ékszerek borították. Pillanatig farkasszemet néztünk. Tekintete nyugodt volt. Inkább hideg.

— Babette — morogtam révülen — Babette...

Igen, igen, mert ő volt... Babette állt fölöttem jégcsap tekintettel — Babette — már ordítottam. — Babette!

A fölöttem álló nő alig észrevehetően összeráncolta homlokát, kicsit vállat vont, aztán hátra szólt valamit.

Nyomban megjelent mellette Perzapoo. A nő rám mutatott. A főminiszter morgott valamit, aztán legyintett. A nő különösen mosolygott, majd halkán, kissé rekedten nevetni kezdett. Perzselően kegyetlen nevetés volt. Pokol... ez nem Babette! Itt valami ördögi praktika bokázik körülöttem és Babette körül! Miért?... Miért?... Játék? Itt Jafoonában játék?

Még mindig főlnéztem, mint holdkóros a holdra. Egy szolga most tálcán serleget tartott az

asszony elé. De olyan ügyetlenül lépett, hogy a tálca megbillent és a serleg beledőlt a nő ölébe. A következő pillanatot nem felejttem el soha. Az asszony fölugrott, apró, hörgésszerű sikolyt hallatott és töre már ott ült a rabszolga mellében. Az hangtalanul hanyatlott hátra. Ketten elkapták és elhurcolták. Kissé megszédültem és lehúnytam a szememet. Az asszonyi kegyetlenség és az emberi élet semmibevevése soha ilyen szembeszökően nem táruult előm.

Mikor újból fölnéztem, az asszony már közönyösen ült a helyén, ideges ujjával egy fiatal párduc ölébe hajló fejét simogatta. Akkor már Cardegg is ott állt mellette. Az asszony súgott valamit az ezredesnek, mire az közelebb húzódott a mellvédhez és leszólt hozzám:

— André Cortot! Öfelsége Xade Jafona királynőjét, Afrika urát érdeklik a ma reggeli időmítés részletei s annak kimenetele. Szedd össze magadad Cortot, ami előtted hat fickónak nem sikerült, talán sikerül neked, a hetediknek. Öfelsége Xade királynő megbecsüli és mindenek fölé helyezi a győzedelmes férfiasságot. Végeztem.

Cardegg hangja száraz volt, mint egy fűrészmalom, mégis megéreztem a mögöttem sustorgó, maró gúnyt. Rövid pillantást vetettem a falakat ellepő tarka embergyűrűre és csördítettem egyet az ostorommal.

— Cardegg — mondtam nyugodtan, — éppen olyan jól tudom, mint te, hogy aligha érem meg a delet. Bevallom, sovány elégtétel számomra veled szemben, hogy itt, az emberek előtt megmondom, hogy gyáva sakál vagy, vérengző briganti! Diadalmat férfiasságról beszélsz? Gvere ide, állj velem szembe és a diadalmas férfiasság jegyében

mérjük össze az erőinket. Nevetsz, Cardegg?! Jó, én is nevetnék a te helyedben, így ellenben csak összeszorítom a fogamat, mert szeretnék életben maradni... Szólottam!

Bátor szavaimra csodálkozó zúgás morajlott végig a nézők karéján, ami azonban valósággal elhalt a rácskapu felől fölhangzó hörgő üvöltéstől...

S a rács mögött már föl is tűnt a hang felejtetetlenül félelmetes tulajdonosa, ellenfelem, Botang, a hatalmas gorilla, hat szerencsétlen elődöm pokolba küldője... Eszeveszett bömböléssel tépte a rácsot, csupasz fekete melle lomhán zihált, mint egy fujtató. Lehetett két méter magas, vagy több is... Hirtelen abbahagyta a bömbölést és köpködni kezdett.

Görcsösen szorítottam az ostort. A rövid nyél szinte összenőtt a kezemmel. Nem volt semilyen tervem a rámszabadított vadállat megfékezésére. Nem is lehetett. Mégis nyugodt voltam, óvatos és elszánt egyszerre. Egyetlen konok vágy voltam: élve maradni, még egyszer látni Babettet és még egyszer szembenézni Cardeggel, a renegáttal.

A gorillától elválasztó rács most nyikorogva megmozdult és lassan behúzódott a falba. A vadállat most újból tombolni kezdett és földetsöprő hatalmas mancsával kaparta a rács nyomán támadt rést. Ostorom csapója vadul táncolt a porban. Kicsit talán mosolyogtam is, ahogy néztem. A csodába! Hiszen kegyetlen lovas pásztor voltam valaha az arlesi mezőkön, ahol szinte ostorral születnek a feketeszemű kis fickók és ahol nem is igen számít leórnvnek, aki karikásával ki nem szedi a másik szájából a cigarettát tiz lépésről, vagy tizenöttről. S én a magam idejében még a gyertya lángját is eloltottam a karikásom sudarával anél-

kül, hogy a gyertya kanóca elgörbült volna. Nem nem, amit az ember ostorral véghezvihet, az tölem is kitelik...

A rács behúzódott a falba. A gorilla pislogva lépett a napfénybe. Ásított, aztán alattomos, hőmpölygő kacszázással elindult. Nem felém. Jobbra került a fal mellett, ott tapogatott látszólag szórakozottan. Ravasz, vén dög volt. Inyence a gyilkolásnak, amelyik megkínozza előbb az áldozatát, csak azután végez vele... Darabig farkasszemét néztünk egymással, aztán az óriásmajom hirtelen esomó homokot szórt felém, elbődült és lompos ugrásokkal egyenesen nekem rontott.

A második ugrásánál már énekelt a kezemben az ostor. Aztán mikor mintegy öt lépésnyire megközelített, előrenyújtott karral pofája felé csaptam... Az állat megtorpant, fejét előntötte a vér. Szőrös mancsával szeméhez kapot. Ütésem talált: kegyetlen biztonsággal vágta ki az állat jobb szemét.

A falakról meglepett fütyök hangzottak.

Pár lusta másodpercig tartott mindössze a gorilla hőkkenése, hogy aztán annál dühösebben vesse magát reám. Néhány lépést hátraszöktem és nyugodtan vártam az új támadást. Önbizalmamat megacélozta első ütésem sikere. Zúgott ismét a szíj a fejem fölött, ahogy a távolságot mértem összehúzott szemekkel; a majom kitárt karokkal közeledett...

Már belehajoltam a második ütésbe, mikor, m'n' egy villámcsapás vágott a szemembe egy vakító fénysugár, hogy egyszeribe nem látanék, csak vörös karikákat...

... és a ugró lam félre. A majom hörögve zuhant el mellettem. De rögtön fordult és kaszázó karjaival felém nyult, letépte rólam az inget s egy

csomó bőrt a bordáimról. Kétségbeesetten vágtam ki magamat, szédülten bukácsoltam pár lépést, aztán rohanni kezdtem... A gorilla utánam, éreztem, hogy minden elveszett... Valahonnan az arcmba tükröztek, hogy ellévesszem a csapást.

Gyűlölettel villantam a falra. Tekintetem Cardegg dugóhúzópillantásával találkozott. A gazember kinyújtott kezében valami fényes tárgy villant meg. A nyomorult! Tehát ő volt! Nem elégedett meg azzal, hogy egy vadállat elé vet, de még nevetségesen kis védelmi esélyemről is megfosztott a legnehezebb pillanatban...

A gorilla büzös lehelletét már a nyakamban éreztem. Kétségbeesett ugrással lendültem a falhoz, hirtelen visszafordultam és vad összevisszasággal csapkodtam támadóm felé. A harmadik csapásnál az ostorszíj rátekeredett az állat karjára, csak egy rántást éreztem és már repültem is nagy ívben vagy tíz lépést, kezemből végleg kicsuszott az ostor, amit a gorilla dühösen tépett le magáról és tajtékozva fordult ismét felém.

Ekkor váratlan dolog történt. A falról lágy zugással lágy, csillogó lepel zuhant alá, egyenesen az ugrásra kész gorilla fejére. Az állat felbődült, tépni, rángatni kezdte a leplet, ám mindinkább belegabalyodott. Végül zihálva megállt.

Bamba ámulattal néztem a hulló lepel irányába. Fölöttem kinyújtott karokkal ott állt Xade királynő, Afrika ura. Szoborszerű teste köpeny nélkül pihegett a ringó legyezők alatt. Milven furcsa finta a sorsnak: aki az előbb egy feldöntött kehelyért íesztúrt egy rabszolgát, most a saját köpenyét dobja közbe egy kócos légionista megmentésére... Vagy csak meg akarja hosszabbítani a játékot?

Ki ismerheti ki magát asszonyoknál?

Mindegy. A pillanat nekem kedvezett. Lápra öklöm, két ugrással elértem ostoromat és ómos szélvel már csépeltem agyba-főbe a még mindig szorongva tépett köpenyvel bajlódó gorillát. Egy csorli bivalyt agyonvertem volna annyi ütleggel, ha ériksmajom éppen hogy csak megszédült lödök. Ekkor hirtelen rátekerlém a szíjat az állat torlára, egy rántással feldöntöttem és minden erőmet megfeszítve, húztam az udvar porában a hörgő, fuldokló testet, amíg csak uőleót nem rúgott.

A néző-tömeg, mely eddig lelchztetvisszafojtva szemlélte a küzdelmet, most égzengő üvöésbe tört ki. Sapkák, nadrágszíjak, ingek és dobányszakok repültek felém, amint a spanyol arénákban csokrok és pénztárcák repülnek a győztes torero elé.

Hős lettem...

Perc múlva már ott álltam Xade királynő előtt. Öfelségén már új köpeny simult. Furcsán, tárgult szemmel nézett rám. Tekintetének jegettsége mögött most izzó zöld fínyek lobogtak. Felémnyújtott keze véres maradt az enyémtől a kézfogás után. Mosolyogva nézte ujjain a vért, nem törölte le.

— Érdekes ember maga, Cortot — mondta aztán franciául. — Sajnálтам volna, ha otthagyja a fogát.

— Az életemet mentette meg, asszonyom, — morogtam, aztán gyorsan hozzátettem. — Ne vegye rossz néven, de megmondom: kissé röstellem, hogy asszonyi segítséggel menekültem csak meg...

— Nem asszony segítette — felelte gyorsan és kihúzta magát — királynő. Egyazon mozdulattal

büntetési és jutalmazni királynők kiváltsága! —
Határtalan büszkeség csengett a hangjából.

Némán meghajoltam.

Főnyleg — gondoltam közben — uralkodói
gesztus volt — leszámítva a ruhátlanlág trópusi
rusztikumát — a köpeny ledobásával keresztül
húzni Cardegg alattomos támadását és ugyanakkor
biztosítási a küzdelem igazságos folytatását.

— Cardegg ezredes — csattant fel Xade
hangja — elfogadom, hogy tévedett, vagy pillan-
atig elvesztette józan ítélőképességét. De táma-
dása alávaló volt. Ezt ismerje el és kérjen bocsá-
natot Cortot testőrkapitánytól.

E szavak után Cardegg arca még zöldebb lett.
Szája idegesen rángott és vak gyűlölettel sunyított
felém.

— Cortot kapitány — nyögte végül. — Félre-
ismertem önt és a helyzetet. Bocsánatot kérek...

Megvetéssel néztem a vergődő emberre.

— Cardegg ezredes — feleltem halkán, —
nem haragszom önre, mint ahogy a sakálra sem
haragszom, amiért orvul támad. Ilyen a termé-
szete. Megérttem továbbá az ön kínos helyzetét,
hogy bocsánatot kellett kérnie egy alantasától...
Szeretnék segítségére lenni, ezredes, hogy ezt elfe-
lejtse. Kész vagyok önnek a legmesszebbmenő elég-
tételt adni. Érttem ezalatt: bármikor, bárhol, bár-
hogyan megverekszem önnel...

Cardegg remegő ujjakkal simított végig izzadó
homlokán. Szája hangtalanul mozgott. Látszott:
mondani akar valamit. De aztán csak legyintett és
annyit nyögött:

— Még sor kerül rá... — sarkonfordult, szét-
tolta a körülötte állókat és eltűnt a lépcső fordú-
lójában.

Szemben velem, a fal túlsó oldalán megpillantottam Pigeont és Peraquezt egy sereg exlégióista társaságában. Vadul integettek felém. Aztán Pigeon hirtelen fölugrott a mellvédre és sapkáját meglengetve elordította magát.

— Eljen Öfelsége Xade királynő testőrkapitánya, André Cortot!

A bajtársak gyermeki szívvel, mámoros torokkal bömböltek, éljenztek.

Regényes, trónusi karrier — gondoltam bágyadtan és míg két legyezős szolga kíséretében az onixburkolatú, alabástromoszlopos folyosókon bekattantam keresztül, megint csak Babettere gondoltam, akinek itt kell lennie valahol ebben az elátkozott szellemvárban és akinek egyetlen bűne egy végtelenen hasonlít Jafoona úrnőjére, erre a furcsa és kiszámíthatatlan asszonyi párducra. Vajjon miért kell Babettenek Xadere hasonlítani?

*Minden csoda három napig tart —
még Jafoonában is.*

Egy hete testőrkapitány vagyok és két személyemhez beosztott altiszt Pigeon és Peraquez. A napok lustán telnek. Semmi tennivaló jóformán. Naponta négy órát a királynő körül lebzselek. Lovagolunk Jafoona belső udvarán és a nagy arénában. Néha kocsmai verekedéseket kell elmesélnem Öfelségének, vagy cetvadász kalandokat. Az általam rendelt nubiaiakat egy-egy órán át fegyverforgatásra és szökeletesebb lándzsalengetésre oktatom. Aztán Pigeonnal és Peraquezzal kimegvünk a nagy aréna mellvédjére, onnan nézzük a légióistákat,

ahogy Cardegg vezetésével gyakorolják a gladiátori teendőket. Recsegnak a dárdák, puffognak a bivalybőrpadzszok, énekelnek a sebesen forgatott ólmos hálók, tompa csörömpöléssel csapnak össze a rövid kardok és balták és az acélvégű korbácsok elől nyüsztve hátrálnak a fekete jaguárok, bőmből oroszlánok és surranó párduek...

Cardegg, mint valami lihegő vezérfarkas, mindenütt előjár. Félmeztelenül pattog a vadállatok között, keskeny kezéből hajszálnyi pontossággal repülnek ki a dárdák és szekerék. Legjobban dobja a hálót és rövid kardjának nincs ellenfele.

— Te, Cortot — mondja Pigeon egy nap — beszéltem tegnap Haukeval... Azt mondta, Cardegg azelőtt soha egyetlen fegyvert sem vett a kezébe az oktatások alatt. Most meg egy órát reggel és kettőt este is külön gyakorol... Ez a Cardegg készül valamire. Jó lesz vigyázni!

— Ellenem készül, — bölintottam. — Majd vigyázunk... Szavamat adtam, hogy bármikor, bárhol, hogyan kiállok ellene. Erre készül... Jó...

Ettől kezdve mi hárman is ott csattogtunk, zuhogtunk, dörömböltünk hajnalonta és este a testőrkapitányi szálláson. Vívunk, kecseszkecske-neztünk, taglóztuk és nyivasztottuk egymást. Nem, nem és ezerszer nem, André Cortot nem húzhatja a rövidebbet Cardeggel, a renegáttal szemben...

Ha eddig élnem kellett, ezután százszorosán kell! Babetteért! Ó, de hol van Babette? Kit kérdezzek meg, merre kutassak felkúns nélkül?

Mert a hatalmas várban csak egész szűkre szabott mozgási lehetőségem van. Egy folyosón mehetnek Xade lakosztályához, egy másikon a lovardához, egy harmadikon a gyakorlóhelyre...

A keresztfolyosókat rácsajtók és árnyszerű nubiaiak őrzik. Soha sincs az ember egyedül.

A mai nappal beállt az esős évszak.

Konokul és falszerűen ömlik az eső. A falak legeldugottabb részei is verítékeznek a mocsarak felől beszivárgó páráktól. Éjszakán át vékony penészréteg képződik a hajunkon és rubánkon.

Valami kísértetiesen kongó fásultság ül mindenben.

A Xade királynő lakosztályához vezető előcsarnokban ülök. Körülöttem dárdáikra támaszkodva bóbiskolnak a benszülöttek. Máskor ilyenkor már régen benn vagyok Xadenál és ha mást nem, hát hallgatom, hogy félvér komornáival hol franciául, hol angolul, portugálul, németül, vagy oroszul beszél. Az ördög érti, az egész! Ezer kérdés tódul néha a számra. De kérdezni nem lehet. Ma úgy látszik Xade is tovább alszik. Alszik?

Bentről nehéz lépteket hallok és egy recsegő férfigang megszólal.

— Lona... Du Pierre mozgolódik. Rövidesen alighanem vége az egész cirkusznak...

A férfigang fojtott és furcsán rekedt. Ha nem volna az, fel sem tűnne. A hang egyébként Perzapooé, a főminiszteré. Lona? Ki a ménta lehet az a Lona? Xade lakosztályában? És miféle cirkusznak lesz nemsokára alighanem vége?! Du Pierre, ... Du Pierre... kóstolom a frissen hallott nevet, mely ismerős, de ha agyon ütnének, sem tudnám megmondani, hogy hol hallottam.

Izgatottan húzódok a lakosztályba vezető ajtó függönyéhez. Xade rövid, ideges, kurrogó nevetést hallok.

— Du Pierre?! Ostoba tökfilkó! Tessék! Jöj-jön ide! Elmenni úgy sem tud többé! — Kis csönd.

— A mocsarakat legyőzheti. Xade királynőt is. De csak mint királynőt. Mint asszony Xade győz! Vagy inkább Lona Monbijou, a nagy kémnő! Az egyetlen, aki a bresti várbörtönből is kimosolyogta magát!

— Tisztelem az önbizalmadat, Lona Monbijou — morog most Perzappo. — De Du Pierre talán még sem fog idejönni. És ha idejön is. Minden jutték lejár egyszer... a miénk is... Hiába mosolyogsz! Ezt tessék tudomásul venni... — már ordított. — Nem akarok lógni! Értetted? Nyugalmat akarok! Ha neked kedved van tovább csinalni, ám tessék! De nélkülem!

Bann öngyújtó csattant. Lona Monbijou... hm... — turkáltam az emlékeim között. Ó, Lona Monbijou, a legveszedelmesebb nemzetközi kémnő... A Petit Journal folytatásos rémregényt közölt az életéről, mikor életfogytig ítélve bezáratották a bresti várbörtönbe. Tehát most itt van, a szép Monbijou, aki úgy adta-vette a világ minden országának katonai és gazdasági titkait, mint egy óseres a használt tölténytáskákat és sörösüvegeket. Tehát kimosolyogta magát még Brestből is! Perzise az ilyesmit nem írják meg. És most itt, Afrika szívében királynősdit játszik. Ó, hisz akkor ha'almas csalás az egész Jafaona! Sőt valószínűleg az egész „Afrika az afrikaiaké” mozgalom is. Jó, de hát akkor minek ez a mesés staféa, s a gladiátorosdi ezekkel a szegény légionista ördögökkel?

— Gaston. — vágta ketté gondolataimat Xade nyugodt hangja. — Mennyi pénzünk van végeredményben?

— Európai és amerikai bankokban mintegy 27 millió frank... Azonkívül itt van a derék néger

főnökök és orvosságos emberek által egész Afrika területéről újabban összehordott és elszállításra váró anyagkészlet...

— És pedig?

— Kétszáztíz font nyersarany. Mintegy négy vagón elefantesont... A drágaköveket te tudod...

— Szép... — mondja Xade. — Szinte látom a mosolyát... — Hat év alatt közel ötven milliót kivágni ezekből az álmódózó meztelen bétel-rágókból...

— A te ötleted volt, Lona — hallom Perzapoo Gaston úr hízlgő hangját. — A te ötleted volt, hogy ebből a patkányfészek körakás Jafoonából, amit a benszülöttek évezredek óta pokoli félelemmel elkerültek, megcsináljuk az új Afrika szívére...

— Hagyd el, Gaston, — hangzik a válasz — nem szeretem a fölösleges papolást... Az embernek végre is azért van esze, hogy gondolkozzék... Mindenesetre te sem gondoltad volna, mikor vásári sátrakban falusi borbélylegényeket és facér köszörűsöket hipnotizáltál, hogy Jafona helytartója leszel!

— Az élet a legnagyobb demokrata, Lona! Pincérlánykorodban, azt mondják, harminc frankért nagyon kedves tudál lenni az urakhoz...

— Kivétel nélkül meztelenül születünk, Gaston! És kegyetlenül hosszú az út az első gyémántgyűrűig... — Kis csönd. — Nos, mi van Du Pierevel?

— Átvette a Francia-szudáni katonai ügyek felügyeletét. Kemény fiú és ravasz, mint a vipera... Azelőtt a kémelhárítóknál volt...

— Tudom. Volt már vele dolgom. „Hivatalosan”. Nos és?

— Valahogy tudomást szerzett rólunk. Azt hiszem, rólad is. Nem fog nyugodni...

— Sohasem nyugodott... Az esős évszak befejezése előtt viszont úgysem tehet egyetlen lépést sem... Addig pedig... Ollalala...

— Helyes... — dörmögött Pezapoo. — Kár, hogy a tavaszi ünnepély elmarad... A költségeket bőségesen fedezték volna az összehordott ajándékok...

— Fityfenét! Az ünnepélyt megtartjuk! A feketék eljönnek az esőben is... Ünnepélyesen akarok búcsúzni Jafoonától! Végeredményben kedves kis fészek volt! Azt akarom, Gaston, hogy olyan legyen ez az ünnepély, mint az egész életem volt... Egyetlen féktelen, végzetes lobogás! Sok szereplővel, sok vírrrel és sok haszonnal...

— Megcsinálod a dolgot a lánnyal is?

— Semmi okom, hogy megváltoztassam a terveimet...

— Ahogy gondold. De akkor nem tarthatod továbbra odalenn... Máris köhög...

— Jó... — mondta rövid szünet után Xade-Lona Monbijou, — szállítsd a lovarda keleti tornyába, ott legalább...

A hangok elhalkultak. Ajtók csapódtak... És amit eddig sohasem hallottam, Xade halkán énekelni kezdett...

Oly feszülten figyeltem az ajtó mögötti beszélésre, hogy minden egyébről megfeledkezve, valósággal odatapadtam Xade ajtajához. És amikor az egy hirtelen rántásból kinyílt, valósággal bezuhanтам a belső szobába.

Tántorogva, félszegen léptem egyik lábamról a másikra. Előttem vagy három lépésnyire ott állott Perzapoo, mellette Xade.

Hidegen néztek rám. Közönyösen és kifürkészhetetlenül.

Valamit hebegtem, de aztán elhallgattam.

A falak mentén álló nubiaiak meztelen bőre tompán csillogott a terem közepén lévő hatalmas ércosárban izzó parázstól.

A hátam mögött megkondult egy száraz hang.

— A fickó hallgatózott...

Hátrakaptam a fejemet. Cardegg állt mögöttem. Csuklóján az elmaradhatalan korbács fityegett.

Xade bólintott.

— Tudom — mondta nyugodtan.

— Nem hallottam semmit... — hebegtem falfelhéren.

Cardegg gyalázatosan mosolygott.

— Mindent hallott, — állapította meg megsemmisítően — annyira mindent, hogy észre sem vette, mikor az előcsarnokba léptem és megálltam mögötte

— Nem hallottam semmit — ismételtem konokul. Pedig éreztem, hogy a tagadásom mit sem használ. Perzapoo egy intésére már elmozdultak a nubiaiak a fal mellől és körülfogtak...

— Mindent hallott, — ismételte Cardegg — hogyne hallott volna mindent, mikor én, ki jó öt lépésnyire álltam mögötte, is mindent hallottam...

Hirtelen elhallgatott Cardegg. Zöld sápadtság lepte el az arcát és rémült tekintettel nézett az előtte álló emberpárra.

Xade kicsit föl húzta a szemöldökét, alig észrevehetően vállat vont, lassan Perzapoorra nézett. A főminiszter furcsán mosolyogni kezdett. Tigrisek mosolyoghatnak így, ha legelésző antilopra bukkannak

— Szóval maga is, Cardegg... — szólalt meg végre Xade. — Szóval maga is hallott és tud mindent?! — kigyózó léptekkel a sustorgó párázshoz lépett, hosszú csipletővel kiemelt egy izzó szilánkot, rágyújtott. Majd kifújta a füstöt és ráemelte gyönyörű szemét Cardeggre.

— Szóval maga is... — Eldobta a cigarettáját. — Sajnálom, hogy két kitűnő embert kell egyszerre elveszítenem...

— Felség, — lépett előre Cardegg — én... ó... bocsánat... én már régen tudtam, de hallgattam. A barátja vagyok felségednek... hiszen tudja, felség... az utolsó csepp véremig.

— Rövidesen bebizonyíthatja...

— Könyörgöm, felség, én... — a nyomorult vonásai eltorzultak a félelemtől, vonagló arcát elrepte a hideg veríték...

Xade undorral nézte a könyörgő embert.

— Jó, majd meggondolom, — mondta — üljön le, hiszen alig áll a lábán...

Cardegg lerogyott egy padra és kezébe temelte arcát...

— Cortot — fordult most felém Xade. — Van valami kívánsága? Úgy értem, mi a teljesíthető utolsó kívánsága? Mert úgye, belátja, hogy ezek után meg kell halnia?!

— Nem látom be, de önök tudják...

— Nos?...

— Babettal szeretnék beszélni...

Xade őszehúzta a szemöldökét. Pár lépést tett föl s alá, aztán idegesen elnevette magát.

— Furcsa ember maga, Cortot... ha jobban ráérnék asszonyoknak lenni, talán sajnálnám magát...

— Főőseleges, — biccentettem szárazon — inkább sajátmagát sajnálja, asszonyom, hogy nem

ér rá asszonyoknak lenni... És ha lehetséges, még lenne egy kérés. Szeretnék megverekedni Car-deggel.

Xade megállt előttem.

— Nos, láthatja Babettot, és... nos, igen, verekedjenek csak meg egymással a búcsúzásunkra rendezett ünnepélyen. Ahol „tout” Afrika képviselteti magát előkelő számú törzsfővel, varázslóval, élharcossal és megfelelő mennyiségű arannyal, drágakővel és elefántagyarral, ami maradtuktól bevándorol Jafoona kincstárába...

— Komoly üzlét — bölintottam elismerően.

— Maga, Cortot, már ismeri a jafoonai cirkuszi játékok lefolyását, azok lélektani mélységeit...

— Nagyjából tájékozva vagyok, a fehér fajt megalázó egész szemétdombról...

— Kedves... Nos, a sok hacacaré, állatviadal, a gladiatori bombasztok után minden év tavaszi ünnepségét, a Baringot — amit az idén, ismert okokból, még az esős évszakban megtartunk — egy grandiózus attrakcióval zárjuk.

A legiobb, legolcsóbb,

legtartalmasabb képes rádióhetilap az

ANTENNA

Egyes szám ára 6 fillér

— Aminek a középpontjában ön áll, asz-
szonyom...

— Hallotta talán?

— Nem, de másképp el sem tudom képzelni.

— Helyesen... Tehát képzeljen egy hatalmas máglyát a Jafot-bálvány ölén, amelyik olt áll az aréna bejáratánál. A lezajlott viadaloktól részeg tömeg egetverő ordítása között megjelenik Xade, Jafona királynője... néhány hókuszpókusz után föllép a máglyára, és ráhanyatlik az izzó zsaratnokra... A láng magasra csap... a szél szerte hordja az égő ruha és hajzat pernyéjét... Érezni a sisseregő hús bűzt... Aztán lelohad a láng... A gyönyörű félistennőből szenes üszök és hamu marad... A közönség dermedten nézi... aztán egyszerre fűlsiketítő robajjal összedől a máglya és a bálvány öléből előlép a mosolygó Xade teljes épségben...

— Nem rossz... — mondtam sápadtan, rosszul leplezett izgalommal, mert valami örült gyanú kezdett kibontakozni bennem. — Úgyes kóklerség...

— Csak félig... A föltámadás kóklerség. Az elégetés nyers valóság...

— Gondolom — igyekeztem valami dajkamesébe burkolni gyanumat, — leölt állatot csempésznek előre a máglyára...

— A feketéket nem lehet ilyesmivel becsapni. Jobb az orruk, mint egy vizslának. Nem, barátom, a Baringon embernek kell égnie. Még pedig nőnek, aki szakasztott másom...

B'ouvoassággá lett gyanum kegyetlenül szíven markolt. Fájdalmasan felkiáltottam és vadul szöktem előre. De a kétméteres nubiaiak rátam csüggtek, tehetetlenül birkóztam velük.

— Babettet akarjátok elevenen elégetni?! —
Övöltöm és utána nyitva marad a szám.

— Ez esetben Babettet — mondja Xade oly nyugodtan, mintha azt mondaná: sársarépa. Aztán rágyújt, elfújja mellette a füstöt, kihuzza magát, rámnéz, valósággal anyáskodva.

— Azért fáj ez magának annyira, öreg fiú, mert a maga Babettejéről van szó. Megérttem, hogy nem tudja megérteni... Hígyje el, nekem sem kellemes. A legdrágább szám egyébként... Harmize emberem sokszor félévig kutat, míg megtalálja a megfelelő nő:...

— Lelketlen namber!

Xade leverte cigarettája hamúját, rámnézett és mosolygott.

— Hígyje el, nekem is kínos néha az egész... de... Nos, népnévelés szempontjából pótolhatatlan. Afrikában nem lehet pattogatott kukoricával és rágógumival isteni tekintélyt biztosítani... Ide kézzelfoghatóbb hatások kellenek. És a legkevesebb, amit megtehetek szerető népeim érdekében, hogy halhatatlan vagyok...

— És mindezt az átkozott pénzért! — kiáltottam fel kétségbeesetten.

Csodálkozva rebbentek meg lakkos pillái.

— Bolond — mondta és elfordult. — Hát ki lehet valamiből is kapesolni a pénzt? Bolond...

— Ránézett Perzapocra. — Az ilyen megérdemelné, — bökött felém, — hogy rögtön felhuzasam az első fára...

— Csinálj, amit akarsz... — morgott dühösen a haidani vásári hipnotizőr.

— Beszélhet Babettel. — Xade hangja kicsit rekedt volt. Csak legyen tapintatos... Nem kell

a lánynak semmiről sem előre tudnia. Ugysem használ...

Odaszólt az egyik feketének, mire a nubiai el-
tűnt egy függöny mögött...

Xade Cardegghez fordult.

— Ki a legügyesebb embere, ezredes?

— Villon őrmester...

— Még ma átveszi ön helyett a parancsnok-
ságot.

— Felség...

— Ön pedig eltűnik... A cella elég kényet-
mes lesz... Igyekezzék kondícióját megtartani...
Szükség lesz rá a Baringon Cortot ellen... A bi-
lincseivel súlyozhatik.

Cardegg kihúzta magát.

— És ha győznék Cortot ellen?

— Látja, erre nem is gondoltam... — Xade
furcsán mosolygott. — Nos, a győzést egy jobb
élethez segítem... Talán... mellettem marad-
hat... vagy... mindenestre szabad. — Rám-
nézett. Tekintetében bársonyos melegség bujkált.

Olvassa az

ANTENNA

képes rádió hetilapot

A legfrissebb rádiós híryanag, a legteljesebb műsor
és a legjobb műszaki közlemények

ára csak

6 fillér

 Mindenütt kapható

Nem, sehogyan sem értettem ezt az asszonyt. A hangja szinte búgott, ahogy mondta: — Ez magának s szól, Cortot...

Aztán intett. Cardeguet elvitték.

Az imént eltávozott fekete dugta be a fejét. Valamit makogott, aztán visszahúzódott. Xade felém fordult.

— Itt van Babette. Öt percig beszélhet vele. Tapintatosan, ugy-e? Mi addig kimegyünk... Lehet, a Baring napjáig nem is látjuk egymást...

Kicsit összehúzta a szemét, aztán tágranyította. Olyanok voltak ezek a szemek, mint valami lángoló fekete virág.

— Sajnálom magát, Cortot, maga végeredményben talpig férfi...

— Köszönöm... — vállat vontam.

— Isten vele... — kezét nyujtotta. Soha erősebb, szédítőbb kézszorítást nem éreztem. Ideges ujjai a csuklómra kúsztak és rátapadtak az ütőeremre. Simogattak és téptek egyszerre. Játék? Szeszély? Hisztéria? Vallomás? Nem tudtam, nem is törődtem vele, a lelkem üresen kongott, mint egy korhadó csónak. És kinn állt Babette, utoljára...

— Isten vele — mondta Xade még egyszer és lassan elengedte a kezemet.

— Isten vele, — morogtam.

— Remélem, maga marad a győztes!...

— Remélem, nem...

Az asszony vállat vont.

— Boldogok a szerelmesek — mondta az ajtóban és élesen fölnevetett. Aztán belekarolt Perzapooaba. A főminiszter pillantását fogtam föl

utoljára. A hideg, szürke szemekből szinte sistergett felém a vak gyűlölet...

A függöny halk sőhajjal csapódott le utánuk. A szemben lévő bejáratnál ott állt a másik Xade: az én királynőm, Babette

Halk kiáltással szakadtunk egymás karjaiba.

— André!

— Babette...

Tán egy percig néztük egymást égő szemekkel, aztán észrevettem, hogy meleg, kövér könnycseppek csurognak végig az arcomon.

Babette megpróbál mosolyogni.

— Ne sírj André! — motyogta és hangos csuklással zokogni kezdett.

Most én mosolyogtam.

— Fáradt vagyok és csípi a füst a szememet... Hogy vagy kis Babette?...

— Öt percig minden a régi csudaszép... amíg látlak. Öt percig André, aztán megint szomorú. Amíg újra találkozunk...

— Ezentúl mind gyakrabban, Babette, kis madaram...

— Ha legalább naponta találkozhatnánk, André...

— Telhetetlen vagy, Babette... Mindennek eljön az ideje...

Megint elnémultunk. Megnéztem a karórám.

— Még két perc, Babette...

Bólintott, aztán inkább magának suttozta.

— Megőrülök, André, ha ez még soká tart...

— Vigyázz magadra. Még két, vagy három hét... Aztán vége... Elviszlek... Oda, ahol senki sem ismer...

— Jó lesz. — Csönd. Aztán hirtelen Babette.

— Te, mit akar veled ez a Xade?... Veled és velem. Mért kell nekem hozzá hasonlítanom? Mi van itt, mondd?

— Nem tudom — mondtam gyorsan és lestittem a szemem.

— Te André, nem szeret téged ez a nő?

— Örűtség!

— Tegnap nálam volt ... Megsímogatta a hajamat. Dícsért téged! ... Kérdezte, hogyan éltél azelőtt... Mi a kedves színed, hangszered és cigarettád. Mit eszel és iszol szívesen. Hogy hívták az anyádat és hazudtál-e már nekem?

— Furesa — morogtam —, szeszéiyes...

— Szeret! — sikoltotta Babette. — Ne széressen téged senki rajtam kívül!... — már toporzékolt.

— Nugodj meg. — mondtam csendesen — a legfontosabb, hogy én nem szeretek rajtad kívül mást...

Valami távoli helyiségben lágyan rezdült egy mély gongütés. A feketék szónélkül közrefogták Babettet és megindultak vele.

— André! — kiáltott vissza az ajtóból a szerencsétlen lány — örökre a tied!

— Örökre... Babette...

Engem is közrefogtak és kituszkoltak a véré-

Bomba siker

a

Tarka Regénytár

legközelebbi száma

szobába. A falócán Pigeon és Peraquez ültek. Az ajtónyílásra felpattantak helyükről.

— Cortot... — néztek rám ájult tekintettel.

— Nyugalom — súgtam feléjük —, száját fogni és szervezni a fiúkat... Két hét múlva a nagy ünnepség után föloszlik ez az egész kacsalábon forgó svindli... Du Pierre főbiztcs nyomon van és...

Pigeon és Peraquez bambán bámultak utánam, amint őreim befordultak egy eddig ismeretlen folyosó torkolatába...

Valaki kopogtat a falon.

Börtönöm fala síma és magas volt. A fekhelyemül szolgáló penészes szalmában ismeretlen férgek nyüzsögtek. Közvetlenül a mennyezet alatt tenyéryninél alig nagyobb kürtőnyíláson át ömlött valami bágyadt fény és sűrű párás levegő. Képtelen voltam a kürtőig felkapaszkodni, így hát nem láthattam, hogy hova nyílik. Bár a hullámverés-szerű zaj után ítélve kétségtelen, hogy az egész várcst körülvevő folyó zúgott el börtönöm külső fala mellett.

Napokig nem történt semmi. Reggel és este ételt tölt be az ajtónyíláson egy vigyorgó fekete, délben megtöltötte agvagkorsómat... Aztán jött az éjszaka százezerfogu rovaraival...

Harmadnap estefelé a hullámverés zajába halk kopácsolás vegyült... Olyanformán, mint mikor a szél egy elszabadult ágat a másikhoz verdes... Akkor még nem gondoltam semmire...

Hainakra a zai lényegesen erőődött... Időnkint elhalt, újra rákezdett... Egyszer úgy hangzott, mintha a padló alól jönne, majd meg a mennyezetből, majd egyik-másik falból...

Délután már tudtam, hogy valaki a folyó felől boncza a falat... Ki lehet? Mindegy, akárki, nekem mindenképpen barátom... Akkor pedig meg kell akadályoznom, hogy a nemsokára érkező őrmeghallja a kopogást.

Várom, amíg a zaj szünetel, akkor gyorsan megrúgtam háromszor a falat...

Semmi válasz. A falbontó nyilván megijedt.

Újból rugtam a követ. De most már szabályos S. O. S.-jeleket vertem ki a bakkanespatkómmal.

Kisvártatva megjött a válaszkopogás.

— Ki az?

— Fehér fogoly... S. O. S.

— Börtönben?

— Igen.

— E ég baj az nekem...

— Örülj, hogy hozzám lyukadtál. Így még ép bőrrel megúszhatsz... Nekem sincs veszteni valóm... Halálra ítélték...

Folyt a morzézés.

— Ki vagy? — kopogtam tovább.

— Lamotte hadnagy. Du Pierre colonel sapsőreitől.

— Derék... Most hagyd abba... Jön az öröm.

Aliz vártam, hogy a fekete elkotródjon. Már kopogtam tovább.

— Folytasd az ásást.

Éjjel tizenegykor megmozdult az első kő. Fél-egykor zsebámpa fénye vetődött az odumba és mögöttem feltűnt egy keskeny, beesett arc. Csupa mészpor, maszat, meg sár.

— Te vagy az? — kérdezte. Gyorsan körülmélt, átpréselte a vállait a nyíláson és fölállt. — Kegyetlen munka volt...

— Egyedül voltál?

— Itt már egyedül... A társam, Griezux hadnagy szerencsétlenül járt... Fekete... peng, mikor megüdték, hogy hova tartok, elszökös... Atkozott híre van ennek a Jafoonának.

— Nem zörög a levél... Csak egyet nem értek... Hogyan jutott eszedbe falbontással behatolni a várba?

— Egyszerű... Ezelőtt negyven évvel járt itt valami Van Ruygen afrikakutató. Ő akkor heteket töltött el Jafoonában és pontos térképet készített róla. Valószínűleg ezen térképek alapján voltak bírcokba a vár jelenlegi urai is. Nos, min, hogy a várnak nem volt látható kapuja. Van Ruygen annakidején a keleti torony alatt megbontotta a falat, aminek a helyét a térképen is pontosan megjelölte. Most, hogy Du Pierre engem kiküldött, egyéb útmutatás híján a régi térkép fölegyzéséhez igazodtam. Nyomára is bukkantam a kibontott falnak, de az már részben el volt falazva... Így kénytelen voltam azt újra kibontani...

Tisztelettel néztem a hadnagyra.

— Vas fickó vagy! A szép Xade-Monbijou mindjárt belédszeretne....!

— Hát mégis! Lona Monbijou itt van!

— Igen... — És meséltem. Elmondtam mindent, amit tudtam és azt is, amit csak megéreztem. Xadet, Cardegget, a légionistákat, Perzapoot, Babetett... Az egész társaság menekülési szándékát Du Pierre colonel előtt... A tervbevett utolsó Baringot, amelyen meg kell küzdenem Cardegget... Lamotte csak bólintott. Jegyzőkönyvébe néha beírt valamit.

— Körülbelül minden egyezik... Bár őszintén szólva azt hittük odafönn, hogy mese az egész... Benszülött babona... De te most tanuskodhatsz

mellettem... Mert pillanat késés nélkül vissza kell fordulnunk...

— Én itt maradok.

— Nem jössz velem?

— Nem tehetem. Egyrészt a szavam köt ide, másrészt a szívem. Ne feszegessük, hogy melyik erősebben...

— Ostobaság. Attól ne félj, hogy mint szökött légionistát elcsípnék...

— Hagyd abba... — vágtam közbe. — Maradok. De te igyekezz, hogy minél előbb visszajöhess. A Baringo, számításom szerint, két hét múlva lesz... Addig segítséget kell hoznod. Különben minden elveszett és Lona Monbijou örökre károszik kezeink közül.

— Két hét múlva — morogta Lamotte. — Az ördögbe, ha megnyúzom a feketéimet is, eltart 10 napig, míg fölerünk Tabankortba... Aztán repülőgépen vissza... Ha a láz nem ver le a lábamról, menni fog...

Megszorítottam a kezét.

— Köszönöm... Segítsen az Isten...

Még sokáig beszéltünk, terveztünk. Megint előkerült a jegyzőkönyv. Aztán Lamotte búcsúzott. Megöleltük egymást.

— Furesa fickó vagy te Cortot... — Veregette meg a hátamat Lamotte.

— Az ujjunk sem egyforma, hadnagy...

Lamotte becsúszott a nyílásba. Csizmáját be nem húzta még maga után, mikor már kúszott vissza.

Arca falfehér volt. Foga hideglelősen verődött össze.

— A nyílást eltorlaszolták...

— Akkor olejétől fogva figyelték a munká-

dat... — morogtam elképedve és fejemet hirtelen a folyosó felé kaptam.

Az ajtó felől alig hallható surló nesz szűrődött. Szó nélkül elkaptam Lamotte mellén a ruhát és egy lökéssel az ajtó mellé állítottam. En a másik oldalra húzódtam.

— Máris ránk törnek — súgtam fojtottan. — Kézbe a revolvert... semmi kímélet... Igyekezünk kijutni a folyosóra... Aztán majd meglátjuk...

Főlkaptam Lamotte falbontó vasát. Kínos másodpercek peregték... A cellazár most alig hallhatóan percent és utána nagy robajjal kivágódott az ajtó. Nyílásában négy nubiai szorongott előre tartott dárdával.

Nem mindjárt vettek észre minket. Így három behatolt a cellába, a negyedik magasra tartott fáklyával világított utánuk.

Főlemeltem a falbontóvasat és lesújtottam a legközelebb levő gyapjas koponyára. A fekete mozdulat nélkül arcra zuhant. Újból lesújtott a nehéz vasrúd és egy másik beszakadt tarkóból kezdett patakzani a vér... Lamotte a harmadikkal viaskodott. De átázott revolvere csütörtöket mondott; az agyát fordította támadója ellen, de minden ütése célt tévesztett a boszorkányosan védekező feketével szemben. Az sem használhatta dardáit, mert hosszú nyele minduntalan meakadt a szűk cella falában. Egymásnak esett a két ember és marták, tépték egymást, mint tébolnyult farkasok. Hőrgöve hemperegtek, nyögtek és hányogtak, hol az egyik volt felül, hol a másik... Pillanatok alatt vérhabos, izzó, kavargó masszát kevert a két emberből az életre-halálra menő küzdelem.

ajtóban álló fáklyatartó hideg döbbenessel, bővölve nézte a véres színteret.

Mikor feléje fordultam, halkan elnyikkantotta magát, a fáklyát hirtelen előrebökte, egészen közel a szememhez és ugyanakkor már szúrt is... Könnyű forróságot éreztem a bal karomban, átszírt izmaim recsegték. A fekete visszahúzta a dárdáját, de többet már nem szúrhatott... A vasrúd lendült és a lándzsát tartó kéz erőtlennül hanyatlott alá. A fegyver pengve koppant a padlón.

Úszottam volna a torkának, de nagyot botlottam az egyik elesettnek a testében. Előrezuhantam, fáklyás támadóm térdét ölelve át. Az fölördített, kitépte magát ölelésemből és lobogó fáklyájával rohanni kezdett a folyosón. Enn utána.

Az első kanyarodónál elcsíptem. A nubiai nyugodtan ordított. Kiáltására minden oldalról előtörő nehéz, torokhangú válaszoktól visszhangzott a vén útvesztő... Kétszer sujtott le nehéz vasrudam... A fáklya földre hullott és lángja belekapott a melléje hanyatló nubiai ágyékkötőjébe...

Akkor már minden oldalról morgást, fegyvercsörgést hallottam és meztelen lábak halk zizegését.

De, — az ördögbe, — nem láttam semmit. Bal karom ájultan lógott. Fogamat összeszorította... és rohantam vissza a cellához. Lamotteért...

Már ott állt zihálva az ajtóban. Úgy nézett ki, mint egy véres rongybatvu.

— Mi van? — kérdeztem.

Vigyorgott. Kezét néhányszor végignyiszálta a torkán.

Szólni akart, de nem jött hang a torkára.

A hangok erősödtek a sarok felől, ahol még mindig ott égett a fáklya a földön...

— Gyerünk... — megragadtam Lamotte karját, fölkaptam egy dárdát, a hadnagy kezébe nyomtam és magammal húztam őt.

Szuroksötét folyosón botorkáltunk előre. A szemünk elé állított újjunkat sém láttuk. Béna karommal a falat tapogattam, a másikkal Lamotteot öleltem... Aztán elfogyott mellőltem a fal és betapogattunk egy másik folyosóba. De alig tetünk benne néhány lépést, messze, a folyosó végén, halvány derengés után, fáklyás, dárdás feketék tűntek fel...

Visszahúzódtunk az előbbi útra. Torokban dobogó szívvel botorkáltunk tovább.

— Erre — húzott most Lamotte a jobbraeső alagútba. De itt is úgy jártunk, mint az előbb. E folyosó is fölbukkanó üldözőink karjaiba vezetett volna.

— Úgy látszik, csak előre mehetünk... — lihegte Lamotte — érdekes, hogy innen nem jön senki...

— Kísértetiesen érdekes — morogtam — ezek valahova terelnek bennünket...

Sejtelmem rövidesen beigazolódott. Mögöttünk és jobbra, balra tőlünk dörögés, halk kiáltások, fegyvercsörgés zaja kúszott felénk, fáklyák távoli fénye nyujtózott utánunk... Csak előttünk ásitott következetesen és kísérteties sötéten az egyetlen szabad út...

— Csapda... Csapda... — motyogtam magam elé.

— De minek csinálnák? -- kérdezte gépiesen Lamotte.

— Ők tudják... Hm... Azt hiszem az örök verki...: keresd az asszonyt. Xade nagyon engedékeny velem szemben és ez nem tetszik Perzapoonak... Védi szerzett jogait, de úrnője kegyéből sem akar kiesni azáltal, hogy engem egyszerűen leöltesse... Valami véletlen balesetnek esünk rövidesen áldozatul... Perzapoo moshatja kezét...

— Az ördög érti... — vacogott Lamotte lázasan aztán hirtelen megragada a karomat. — Po-hol... milyen szagot érszel?

A folyosó újabb kanyarodásánál megszűnt a labirintus frissítő légvonata a levegő szinte átmenet nélkül megváltozott. Áporodott, fojtó forróság ült a torkunkra, valami sűrű bűzzel súlyosbítva...

— Vadállatok — súgtam borzadva. — Az arca alatt vagyunk, a cirkuszi játékok radjainak közelében...

Lihegve álltunk meg. Mögöttünk üldözőink

A legjobb, legolcsóbb,

legtartalmasabb képes rádióhírlap az

ANTENNA

Egyes szám ára 6 fillér

mindjobban erősödő lármája, előttünk a szuszogó, szuroksőtét semmi. Aztán mint valami lomha tömb gurult felénk a sötétből egy nyujtott ültetés, amit kisvártatva bugyborékolva követett pár álmos kurrogás és ásitó bömbölés.

A vadállatok megérezték közeledésünket.

— Most merre? — lihegte Lamotte.

— Előre... — hallo tam lihegni a saját hangomat — előbb várhatjuk kegyelmét a vadállatoktól, mint az emberektől...

Lódultunk tovább. Előttünk most halk nyikorgás hallatszott. De csak akkor döbbsentem rá az eredetére, mikor néhány lépés után most már *mögöttünk* is megismétlődött a nyikorgás, ami rövid csörrenéssel végződött... Öntudatlanul hátra léptem és tapogatói kezdtem. Előrenyujtott kezem vastag vasrácsba ütközött, mely elzárta előlünk a visszatérés útját...

Persze — gondoltam szédülten — az előbb fölhúzták a vasráccot, most meg leengedték utánunk. Mint a nyulakat a hajtók, bekergettek bennünket a fenevadak közé.

— Mi az? Van valami? — sugta Lamotte izgatottan.

— Semmi — hazudtam — fogd szorosán a lándzsát és előre...

— Lehet, hogy megmenekülünk? — A hadnagy hangja tele volt reménykedéssel. Mit mondhattam?

— Tőlünk függ...

Fenevadak között...

A folyosó megszűkült, mennyezete is lejjebb szállt. Helyenként guggolva jutottunk csak előre.

Nem messze előttünk derengeni látszott a sötétség. A vadállatok bémölgése egyre erősebben hallatszott.

Lamotte ért először a folyosó végére. A halvány derengésnél láttam: mintha lehullott volna arcáról a szn és az értelem. Üres, fakó lárvaként meredt előre. Csak ennyit nyögött:

— Jaj... ott...

Mellé húzódtam. Folyosónk nagy, boltíves földalatti hodályba torkollott. Mennyezetéről szögletes vasrács mögül lobozó fáklyafény világított alá. Velünk szemben, a falak mentén, kőtömbökön, fatömbökön, a padló durva kőkockáin egyenkint és egymásra borulva hevert vagy negyven fenevad. Oroszlánok, pumák és párducok.

Egy vörössörénvű himoroszlán föl-alávágatott a tetőrács alatt, néha elrugta magát a rács felé. Ilyenkor tehetetlenül föl-fölordított. A többiek karban felelték rá.

Percenkig álltunk, így némán és kihűlt akarattal... Mi lesz?

Nem kellett sokáig várnunk. Mööttünk éketlen ordítás harsant föl; üldözőink elérték a rácsot és ordítva döngetni kezdték... Gondunk volt rá, hogy fölhívják ránk a vadállatok figyelmét. Ez sikerült is. Az ingerült him naevot bödült és egy ugrással a folyosó szájánál termett.

Velünk szemben.

Nem tudom, mi szállott meg. Harsányan kiáltottam:

— Csak nyerhetünk, Lamotte! Életünk csak egy van...

Nem vártam meg, míg az oroszlán támad. Iszonyú ordítással szöktem előre és lándzsámat teljes erővel vágtam a vadállat nyakába... Én csodálkoztam legjobban, hogy az oroszlán milyen szepen lefekszik a szűrés után, még csak nem is morog a visszahúzott lándzsára... A szűrés halálos volt...

Lamotte tátott szájjal ordított mellettem és vadul forgatta lándzsáját. A sereglet morogva, bömbölve oldalgott vissza pár lépést...

Mi a falhoz lapulva húzódtunk a sarok felé, ahol több védelmet reméltünk.

A vadállatok gyűrűje egyre szűkült körülöttünk. A hátul levők taszították az elől acsarkodókat. Mindketten halálraváltan ordítottunk, lándzsáinkat a földhöz vertük és vészesen forgattuk.

Most foltos árnyék lendült át a többiek fölött. Egyenesen Lamotte torkának. A hadnagy rettentő sikollyal félreugrott, lándzsáját a feléje zuhanó testbe vágta. A szűrés taiált, de azt már nem akadályozhatta meg, hogy a lábai elé zuhanó leopárd végig ne hasítsa vállát és balkarját.

Éreztem: itt a vég. A vadállatok vért szagoltak.

Pillanat alatt förtelmes kavarodás támadt az állatok között.

Balkezemmel a falnak támaszkodtam és utolsó szűrésre emeltem lándzsámat.

Támaszkodó kezem rozsdás karikába botlott. Öntudatlanul is görcsösen kapaszkodtam belé, mielőtt sovány nőstényoroszlán ugrott felém kurrogva, rettentő mancsával pofozva maga előtt a levegőt...

Halk kiáltással hajoltam bele a szűrésbe. Ek-

kor éreztem, hogy a görcsösen szorított karika enged a húzásnak és lassú nyikorgással kihúzódik a falból.

Ráromszor szúrta a bestia felé, aztán társamra pillantottam.

Lamotte nem volt sehol.

Ellenben valaki hátulról hirtelen galléron ragadott és hanyattrántott.

Fektemben ajtónyílást láttam, amely lassan bezáródik a rárohanó fenevadak előtt. Aztán kóromsötét lett.

— Mi az? — kérdeztem lihegve.

— Én kérdelem tőled — hallottam Lamotte hangját. — Te meghúztál egy karikát, mire kinyílt ez az ajtó. A legutolsó pillanatban... Vagy ez is csapda lenne?

— Ez csoda... — motyogtam és erőtlenséggel végigvágódtam a padló dohos homokján.

Halott a sarokban.

Enyhe derengés vett körül, mikor felébredtünk. Lamotte megnézte óráját.

— Nyolc óra — mondta.

Es akkor körülnéztünk. Minden emberi képzetet felülmúló pompával berendezett teremben feküdtünk. A falak malachittal és jáspissal kirakva, furcsa, trónszerű székek aranyozott elefántesontból, márványból faragott asztalok. Ismeretlen rendeltetésű polcok, zsámolyok, oltárok. A falak mentén hatalmas ezüst- és vasládák.

Lamotte halkán fölkiáltott:

— Te, valaki ott... ott ül a sarokban...

Az egyik bolthajlás melyedésében csakugyan ült valaki. Darabig kívülten néztük.

— Halott — mondtam aztán vacogva. És közelebb léptem.

Diszes, mállott ruhába bujtatott csontváz ült a benyilóban. Ki tudja, mióta! Hány száz, vagy ezer éve!? Penészes jobbában öblösvégű furulyát szorongatott, amilyeneket kígyóbűvölők használnak délen és keleten.

— Az ősi Jafona hajdani kincseskamrájában állunk — morogtam megilletődve —, a jelek után ítélve, küszöbét még nem lépte át civilizált ember. A kincseket minden bizonnyal kígyókkal őriztették. Ez a halott volt a kígyópásztor...

Rövid szemlélődés után csakugyan mindenütt felfedeztük az egykor oly veszedelmes nullók csontvázait... Valamikor százszámra nyüzsgöghettek Jafona kincseinek védelmében... Sorra nyitogattuk a falak mentén sorakozó ládákat. Valamennyi üres volt...

— Ki tudja, milyen tragédia zajlott le itt egykor — motyogta Lamotte...

— A magunk tragédiájával törődünk inkább — vágtam közbe ingerülten. — Egy bizonyos. — folytattam — mi már halottaknak számítunk Perzsaóók előtt, tehát szellemekhez méltóan kell viselkednünk. Nem szabad, hogy megtudják, hogy élünk... Viszont, közben elő kell készítenünk a külső rejtőítést és ha lehet, egy belső forradalmat. Ami ez élőknek nem sikerült, azt a halottaknak kell keresztülvinniük...

Hosszas keresés után egy húszfejfű istenség háta mögött felfedeztünk egy rejtőítőt. Soóság tartott, míg rájöttünk a tikos zár nyitására. Rövid, elhagyott felmosásba értünk, mely egy alacsony

terembe torkollott. Ennek padlója helyén víz csillogott. A falak mentén szerelő szerszámok, olajos kannák...

Darabig leesett állal bámultunk, aztán villámgyorsan visszahúzódtunk a folyosóra. A velünk szemben levő bejárat felől hangok hallatszottak.

Perzapoo is...

Kisvártatva ingerült beszéd kíséretében megjelent Xade-Monbijou asszony és Perzapoo-Caston úr főminiszter. Mögöttük az elmaradhatatlan nubiáiak...

— Ha mondom, hogy véletlen volt — üvöltötte Perzapoo — a fickók menekültek, a rácsot valahogy fölfeszítették... Ki tehet róla... Eh, különben is... megelőzték a sorsukat...

— Hazudsz! — dühöngött Xade asszony és ragyogó szemei szikrát szórtak, — tudtad jól, hogy Cortotval még céljaim vannak... Ha azt az embert egyszer az ujjam köré csavarom, a világot kiforgatom vele...

— Tudom, — Perzapoo sziszegett, mint egy vén sas — és Perzapoo mehet... Szerelmes voltál abba az óráni makróba...

— Ha szerelmes lettem volna, már régen elteszem a babáját láb alól... de...

— De hasznost a kellemessel, mi?

Perzapoo fűt egyet és leült egy hordóra. Xade asszony föl-alá vágatott. Aztán megállt. Olvan közel volt hozzám, hogy elérhettem volna a kezemmel. A két ember darabig farkasszemet nézett. Végül Perzapoo megszólalt.

— Annyi bizonyos, hogy én még ma meglépek. Du Pierre nyakunkra küldte már az emberét...

— Egyedül jött... hátramaradt kíséretét is a folyóba öltük...

— Mind szép... Épp ezért rövidesen újabb és erősebb látogatásra számíthatunk Du Pierre colonel jóvoltából. Nem várok.

Csend.

— Itt maradsz, — mondta aztán Xade és kihúzta magát. Valójában királynői volt most.

Perzapoot elöntötte a düh. Rettentően káromkodott.

— Azt teszek, amit akarok! Pénzem van! Királyi vagyonom! Nem vagyok hajlandó ostoba aszonyi szeszély miatt vásárra vinni a bőrömet... — fújt és kiköpött.

Xade arca megrándult.

— Hát jó, igazad van. Csinálhatjuk másképp is! — Bölintott, aztán néhány szót vetett oda a feketéknek. Azok szinte rázuhantak az elámult Perzapocora és elhurcolták a kapálózó, átkozódó embert...

Aztán percek peregtek. Xade még mindig ott állt az üres csónakgarázsban. Rövidet sóhajtott. Alig hallhatóan motyogta:

— Miért is nem találkoztam veled előbb, André Cortot? — megrázta a fejét, mintha valami kellemetlen bogarat rázna ki belőle, aztán gyors léptekkel kiment.

Darabig még csendben voltunk, aztán a csónokokhoz kúsztunk. Szó nélkül beugrottunk az egvikbe. Teliesen útrakész, fölszerelt állapotban volt. Eloldottuk és evezőt ragadtunk. Zaitalanul siklottunk végig egy hosszú csatornán, mit sűrű bozót zárt el a folvótól. A bozót előtt kiugrottam a folyosó kőárkányára.

— Isten áldjon, Lamotte... Egyetlen dolog

lebegjen előtted: minél gyorsabban és minél erősebben visszajönni. Próbálkozzatok hidroplánokkal...

— És te, Cortot? Csak nem akarsz itt maradni? Megörültél?

— Lesz még egy és más elintézni valóm... Babettet sem hagyhatom magára... És ne felejtse el: szellem vagyok — és keserűen fölnevettem.

Lamotte vállat vont és nekijeresztette a csónakot a bozótnak. Künn a vizen halkan berregni kezdett a motorja...

Hárman az éjszakában.

A csónakgarázsban feltörtem néhány konzervet és tartalmaikkal alaposan jóltariottam magamat. Sajgó balkaromat is úgy, ahogy rendbeszedtem. Aztán visszahúzódtam a csontvázamhoz és vértartam az estét. Éjjél felé járhatott, mikor levelettem a cipőmet és elindultam. Kés az övemben, dárda a kezemben. Rövid bolyongás után ott álltam Xede lakosztályával szemben. Innen már kiismertem magam. Elsurrantam egy bóbiskoló őrmellett és halkán benyitottam régi szállásunkra.

Rövid égett fáklya pislogó fénye mellett tátott szájjal horkolt két barátom Pigson és Peraquez. Főlrástam őket. Ugy néztek rám, mintha a sírból jönnék. Megnyugtattam őket, hogy valóban onnan jövök. Aztán elmondtam nekik mindent. Lamotteot, az oroszánokat, Perzapoot, Lamotte menekülését...

— Jó — bólintott Peraquez és ököllel leütött egy feje körül csapkodó denevért — és most mit akarsz csinálni?

— Palotaforradalmat... Ha sikerül megszervezni a belső ellenállást és Perzapooékat ártal-

matlanná tenni, teljes kegyelmet kapunk a gyarmati kormányzattól. Mehetünk haza, fiúk! Du Pierre colonel elintézi...

— Du Pierre, az más... — biccentett Pigeon.
— Kit kell megölni?

— Deszélncni kell a fiúkkal...

A két jóbarát öszenézett, aztán szó nélkül foguk közé kaptak egy-egy kést. Pigeon óvatosan kinyitotta az ajtót és kikémlelt.

— Mehetünk, — intett aztán.

Egymás nyomába lépve kúszunk előre a kísérteties falak mentén. Kintről az egyenletesen zúgó eső tompa moraja szivárgott a fülünkhöz. A fordulóknál fáklyák sercegettek. Mellettük a szurokszíni örök. Mikor az első feltűnt, Pigeon hátraintott.

— Maradjatok... — azzal eltűnt az árnyékban.

Csak azt láttuk, hogy az őt görcsösen a torrához kap és nekizuhan a falnak. Aztán Pigeon hangja.

— Tovább...

Igy ment még kétszer.

Olvassa az

ANTENNA

képes rádió hetilapot

A legfrissebb rádiós híryanag, a legteljesebb műsor és a legjobb műszaki közlemények

ára csak

6 fillér

 Mindenütt kapható

— A hullákat majd elfüntetjük visszafelé...
— magyarázta Peraquez borzalmas hidegvérrel,
mikor az udvaron lopóztunk keresztül.

Végre benn voltunk a „gladiátorok” háló-
termében.

Pigeon egy fátyla alá állt. Foga között a
vértől csepegő késsel.

Zúgó méhkas lett egyszerre a szállás az egy-
másután ébredezők szitkozódásától és csodálkozó
morajától.

— Eloltani minden világosságot, — rendel-
keztem, — aztán halkán magyarázni kezdtem.
Szerettem volna valami egységes tervet előadni, de
magam sem tudtam, hányadán vagyok, hogy ál-
lunk, mit lehetne tenni?! Milyen erős a jafőnői
őrség és a többi... Így hát inkább csak lelket
öntöttem a fiúkba, hogy legyenek készenlétben;
ha sikerül a puccsot véghezvinni, teljes szabad-
ságot biztosít mindnyájunknak Du Pierre colonel...

A száz halállal farkasszemet nézett fene-
gyerekrek szuszogtak a gyönyörűségtől és ha nem
tartóztak volna attól, hogy főverik a vár csend-
jét, legszívesebben hangosan bögték volna.

Csikorgatták a fogukat és szitkozódtak, mi-
kor megtudták, hogy milyen ördögi blöffhöz kell
statisztálniok, vérüket és önérzetüket áldozni, pár
lelketlen gazember zsiros hasznáért...

— Utoljára voltam ma itt nálatok — bú-
csúztam — nem kockáztathatom többé, hogy fel-
fedezzenek. Utasításaimat pontosan és idejében
megkapjátok Pigeon és Peraquez útján. Addig
csak csináljátok a komédiát türelemmel...

Sorban kezét fogtam a fiúkkal. Hála, bizalom
és elszántság sugárzott a szemükből...

— Vezérünk vagy, Cortot... Végre egy igazi legény közülünk... derék... áldjon meg a Madonna!... — sügták megatottan.

Hárman álltunk megint az udvaron. A zuhogó eső úgy ölelt körül, mint egy ólomfüggöny.

— Babetthez... — sügtam Pigeonnak.

Megfogtuk egymás kezét; különben eiszakadtunk volna egymástól.

A lovarda bástyájának egyik földszinti ablakából sárga fény szűrődött felénk. Pigeon vállára állva bekémleltem.

Három fekete őr afrikai sakkot, m'hulpa toaszt játszott nagy buzgalommal.

— Hányan vannak? — nyögött alattam Pigeon.

— Hárman — sügtam vissza.

— Akkor mind itt vannak. Porapás örök, mondhatom.

Leugrottam Pigeon válláról. A bástya bejáratához lopakodtunk. Az ajtó — legnagyobb csodálkozásunkra félig nyitva volt.

Vállat vontam.

— Mindegy... gyerünk... — nekivágtunk a lépcsősornak.

Peraquez járt elől. Ő már ismerte a járást. Vagy három emeletet kapaszkodtunk föl, aztán egy keskeny folyosón jobbra tartottunk. A fordulóban hirtelen megálltunk. Néhány lépésnyire tőlünk félig nyitva álló ajtóból lihegő fáklyafény vetődött a kőlocekákra.

— Babetta ajtaja nyitva áll — morogta Peraquez.

Női hang ütötte meg a fülünket. A szavakat

nem értettem, de a hangot megismertem: Xade beszélt. Aztán egy másik hang válaszolt: Babette hangja.

Két asszony beszél.

Pigeont és Peraquezt visszaintettem örködni, magam meg odacsusztam az ajtó mellé s a sarokvasak mögötti ctyíláson beréztem. Egy heverőn Xade és Babette ültek egymás mellett. Olyan döbbenetesen hasonlítottak egymáshoz, hogy szinte csak a hangjukról és ruházatukról különböztettem meg őket. Egy bronztányéron halomban heverő cigarettavégek után ítélve, a beszélgetés már reggen folyhatott...

— Szóval ez a helyzet Jafoonában, kedvesem — mondta épen Xade és furcsán mosolygott. — Nincs itt ősi kultúra, meg királyság... Világra szóló szemfényvesztés van és a játékszabályok érteimben magának meg kell halni a nagy Baringon...

— Meghímelhetett volna ettől a bejelentéstől — kapta föl a fejét ellenségesen Babette...

— Nem teszek soha semmit ok nélkül — Xade leverte cigarettája hamuját. — Most hogy mind a tőszintén föltártam magának: megteszem az ajánlatomat.

— Ajánlatát?

— Csodálkozik? Egy kissé én is. Tudom, hogy ostobaság, amit teszek. Mindegy, Ha akarom, sem tudom megmagyarázni, hogy mi késztet erre a lépésre... Hogy az eszközökben sohasem válogatós Lona Monbijou alkuba bocsátkozzék a foglyával,

akit egy intésére örökre kitörülhet az útjából... Nos, mondjuk egyszerűen: szerelmes vagyok a maga André Cortotjába... Tehát: kérem magát, engedje át nekem André... Cserébe maga szabad, Babette...

Babette összehúzta szemöldökét.

— Ő az előbb azt mondta, asszonyom, hogy André meghalt...

— Hazudtam... Az egyik motorcsónak elült... Csak ő szökhetett meg rajta... És akkor visszahozták... De az is lehet, hogy most hazudok. Magamnak. Egyszerűen nem akarom elhinni, hogy André nincs többé... Megérti ezt?

— Meg...

Xade fölállt és föl-alá kezdett járni.

Babette végigsímitotta homlokát.

— Jó... Mondjuk, André él. Sikerül megszöknie. Ki tudja hova kerül... Látjuk-e még egyszer az életben? Mi haszna önnek, asszonyom, hogy én lemondok róla?

Xade megállt. Kicsit nézte a lobogó fáklyát. Nagyon egyszerűen mondta.

— Egyedül akarom őt szeretni... — aztán gyorsan hozzátette — ne féljen, kisasszony, utána megyek és megtalálom őt a világ végén is...

— Ne haragudjon asszonyom, hogy mielőtt válaszolok, kérdezek. Ön eltehetne engem az útjából. A nagy és kegyetlen Monbijouhoz méltóbb volna... Szinte zavarban vagyok... Miért nem teszi?

— Monbijouhoz méltóbb... talán... De André Cortothoz és a szerelméhez nem... — Csönd. — Nos?

A két szerelmes asszony farkasszemet nézett

egymással. Babette lehunyta a szemét. Minden csepp vére kifutott az arcából, ahogy mond...

— És ha nem mondok le?... Mert nem tudok?!

— Akkor... hm... marad a Baringo. A máglya... gondolja meg — Xade már könnyögött — élete csak egy van az embernek...

Babette mosolygott.

— André Cortot is csak egy van, asszonyom...

— Tudom... — Xade leült. Háttal nekem. Megfogta Babette kezét, úgy suhogta. — Egy milliót szántam magának, Babette... Két milliót... hármát... Mindegy, amennyit akar... Csak igérje meg... igérje meg...

Babette csak mosolygott és tagadólag intett a fejével.

A köd, amelyben eddig tapogatóztam, most egyszerre eloszlott és ott, az ajtó hasadékon belésvé, megszületett életem legvakmerőbb terve.

Vállalva a felfedeztetés kockázatát, ujjamat számra szorítva, behajoltam az az ajtón, nekem háttal ülő Xade mögött.

Babette rögtön észrevett. Szeme rémülten kitágult, jobbájával görcsös mozdulatot tett. Gyorsan bólintottam párszor, aztán visszahúzódtam.

— Mi van magával? — hallottam Xade izgatott hangját.

— Asszonyom... nem... nem akarok meghalni... — szepegett Babette. — Igaza van, élni jobb...

Hosszú csönd.

— Látja, ez kedves... — Hangzott ismét Xade hangja. — Maga még újra kezheti... Én már annyiszor elestem, hogy nem tudnék még egyszer

talpra állni... egyedül... — Megint csönd. — És most jöjjön, kedvesem, czentúl az én vendégem lesz... Aztán kirepülünk... ki erre... ki arra... En André után. Maga André elől... És ne haragudjon, hogy nem tudom, csak gyűlölni magát...

Nem vártam tovább. Minden úgy alakult, ahogy gondoltam. A szeglet mögött ott szorongott Peraquez és Pigeon. Gyorsan suhantunk le a lépcsőn... Az örök még mindig furesa köckáikat tologatták izgatott karatyolással. Azoktól akár elszülledhetett volna a világ... Meglapultunk a torony tövében.

Percek múlva kinyílt az ajtó és két fáklyástól kísérve, szinte kartávolságnyira lépett el előttünk a két asszony. Szorosan átölelték egymást, közös köpeny alá húzódva a szakadó eső elől.

Elhúztam a számat. Közös köpeny alatt két ember, akik úgy gyűlöltek egymást. Pardon, nem két ember: két asszony.

Megszólalnak a tönkök.

Ha így, az idők távlatán keresztül nézem az utolsó jafonai hetet: nem tudom elképzelni, hogy képes lennék még egyszer arra az idegölő bujkálásra, alakoskodásra, személytelen szellemjárásra, örökös rettegetésre Babetteért — amit akkor végig kellett csinálnom...

De végig csináltam... Hogy minden nem sikerült úgy, mint ahogy azt az ember el ervezi, könyveljük el valamelyik rajtunk kívül álló láthatatlan erő számlájára, amit nevezhetünk ízlésünk, vagy meggyőződésünk szerint gondviselésnek, vagy véletlennek.

Hangyabollyá vált Jafona azon az utolsó bétén. Dereglyés karavánok jöttek nap, mint nap. Többnyire üresen és megrakva távoztak. Lázás gyorsasággal távolították el a Jafonában főhalmozott, összeharácsolt elefántcsontot, nemesércet és drágaköveket... Hogy hová vitték, nem tudták maguk az evezősök sem...

Akkor már éjjel-nappal zakatoltak a tongok és tam-tamok, körül az erdőkben és messzi völgyekben. Az ősi távíró szüntelen dübörgéssel tudatta a szabad Afrika után áhító népeknek és elszórtan élő törzseknek, hogy készüljenek és jöjjenek Jafonába, a nagy Baringora, a népek népe királynőjének halhatatlanságát dicsőítő ünnepségre...

Megindult Jafona felé a kívájt fatörzscsónakok áradata. Alig értek a derék feketék, a dereglyékben és tutajokon főlhalmozott drága ajándékoktól. Amiket alig hogy kiraktak: Xado bizományosai máris fölpakkoltak és elhajóztak velük.

A „vendégssereg” a lovárda udvarán szorongott kócos fűsátrakban. Lehetek vagy kétezren. Csupa törzsfő, orvoságos ember és azok kísérete.

A gladiátor-légionisták lázas ütemben hergették fenevadjaikat és vívták egymással sziszifuszi párbajukat. Éjszakánként köröskörül a várfalakon sercegtek a fáklyák. Az udvaron felállított nyársakon antilopok és zebuk pirultak. A pálmabor és a huelpa valósággal patakokban folyt. Az arénát földszívtették és Jafot, a nyolcméteres tűzőő bálványt kitatarozták és újrafestették.

Estenként a várakozók táborában égig ért a jókedv. Fűszoknyás, meztelenkeblű néger lányok

csörgették táncagylóikat a részeg harcosok tüzei mellett. Bivalyálarcos varázslók méteres kígyókat nyeltek és úgy étték a parazsat, mint más a rántottát... A pálinka vérgőzös mámorában ezer halált esküdtek a fehér kutyák ellen... Pokol volt az, de legalább is a pokol tornáca, ott a lovarda udvarán, Xade, Jafona királynőjének utolsó Baringója előtt...

Én ott bújtam meg a régi kincseskamrában, kígyócsontok és a vén furulyás csontváz társaságában.

Éjjel Pigeonhoz és Peraquezhez szöktem. Rajtuk keresztül biztattam és csitítottam a 64 hajdani legionistát... Kitartás fiúk, még egy kicsit... Jön Lamotte és Du Pierre hidroplánokkal és gépfegyverekkel... Hidegvér...

Két nappal az ünnepség előtt megjött Lamotte. Egyelőre Du Pierre, hidroplánok és gépfegyverek nélkül. Ellenben súlyos gúzsba kötve, ronggyá szakadt ruhában, véresre verve, ájult sápadtam...

Kikötötték a bálvány előtti oszlophoz, négy fekete mellé állt őrnek és egy ágyútorkú szudáni miheztartás végett közölte a tömeggel, hogy ez az alávaló fehér kutya ki akarta játszani a mindennekfölött álló fekete nép éberségét, idő előtt el akarta árulni a nagy afrikai birodalom tervét — ezért a nagy Baringo végeztével a derék és bátor fekete férfiak válogatott kínzásokkal öljék meg...

A tömeg vad ujjongásban tört ki. Néhányan távolinak tarlva a kivégzés időpontját, a kések és dárdák valóságos záporát zúditották az oszlop felé. Az örök fejbeverték a türelmetleneket. Lamotte elájult.

Nekem mindezt Peraquez mesélte.

Annaira összetört a hír, hogy alig bírtam fékezni magamat... Tehát vége a reményeknek. Nem lesznek repülőgépek, gépfegyverek... semmi sem lesz... Hatvanhatod magammal kell felvennem a küzdelmet kétezer és néhány száz fenevad ellen...

— Jó, majd meglátjuk — biccentettem Peraquez felé. — A mieink etelik a fenevadakat, úgy-e?

— Igen... Lauchette és Hirn...

— Mától kezdve egy dekát se kapjanak... És vizet se...

— Nem bírnak velük...

Zavartalanul folytattam.

— A program is megváltozik. Nem egyenként jönnek az oroszlánok, hanem egyszerre...

Úgy nézett rám, mint egy örültre.

En nyugodtan beszéltem tovább, vagy egy óra hosszát. A végén földerült az arca és megkeményedtek a vonásai. Megszorította a kezemet.

— Ha csak rajtunk áll, sikerülni fog...

— Muszáj... Várj. Az éjjel ti kerten velem jöttök... és hozzá'ok O'Pattot, az irt...

— Hova a pokolba...?

— Nem egészen a pokolba — vágtam közbe, — csak a küszöbére. Xadehoz megyünk...

Elhűlve meredt rám. Még az álla is leesett...

Fordul a kock:...

Gyorsan kellett cselekedni. Éjfélkor Xade lakosztályához lopóztunk, egy általam újonnan fel-

fedezett mellékajtóhoz, ahol még őr sem állt. Hal-
kan kopogtattam.

— Ki az? — hangzott kisvártatva Xade hangja.

— André Cortot...

Az ajtó gyorsan kinyílt. Intettem a fiúknak.
Mindhárman benyomultunk a szobába.

— André Cortot... — ismételtem — és négy
barátja... Hol van Babette?

A függöny már lebben is és Babette a nya-
kamban volt.

— André... éreztem... tudtam...

Xade arca eltorzult.

— Mit jelentsen ez?

— A kocka fordult... — mondtam nyugodtan
és rávetettem magamat. Ma is rösteltem udvariati-
lan mozdulatomat, de ha nem teszem, egy pillanat-
tal később már elérí keze a gongot és ráncszaba-
dítja az őrseget. Félőrrülten kapálózott. Meg kellett
kötözni.

A legiobb, legolcsóbb.

legtarthatmasabb képes rádióhetilap az

A N T E N N A

Egyes szám ára 6 fillér

— Sajnálom, asszonyom, hogy ilyen rendszabályokhoz kell folyamodni...

— Ne papoljon! — rikácsolta.

— Igaza van... Rövid leszek. Bizonyos önző terveink vannak a bőrünkkel. Szeretnénk szárazon elvinni innen. Véleményünk szerint ebben ön, asszonyom, csak akadályoz minket. Ezért most itt a lakásában zár alá vesszük. Örülül O'Patot rendelem.

— És Xade nélkül akarjátok a nagy Baringot végigjátszani?

— Csakis Xadeval. Akit viszont egészen mindegy, hogy a polgári életben Lona Monbijounak, vagy Babette Blanchenak hívnak. A Baringon Babette lesz Xade...

Xade elhúzta a száját. Mégegyszer a szemembe nézett. Aztán csendesen és önmegadóan elfordult.

Egy öltözőszobába zártuk a nagy Monbijout. A kötetlekeít nem oldottuk fel.

— Remélem két napig kibírja, asszonyom! — búcsúztam tőle —, aztán nem bánom, mehet, ahova akar... Az életemet egyszer megmentette, nincs jogom a magáét elvenni...

— Még találkozunk, André Cortot... — biccentett fáradtan.

— Föltétlen... A világ átkozottul kicsi.

— Két asszonymnak mindenestre — mondta Xade mintegy az utolsó szó jogán, mert az ajtó becsukódott mögötte. O'Pat ráfordított a kulcsot és leült a küszöb elé.

— Evvel a mancsommal tépem ki a fehér tor-kát, ha meg akarna szökni — hunyorított az ajtó

tele O'Pat és megdobta hatalmas tenyerét, mely
akkora volt, mint egy lábtörő.

A nagy Baringo.

Ha az Isten hivatalt ad, észt is ad hozzá.

Babette nagyszerű királynő volt. Ideges és szeszélyes. Nem akart embert látni. Mulatt komor-
nája útján franciául adta ki az utasításait. Ezek
alapján a vízfolyosó, amelyen annak idején meg-
érkeztünk, megtelt bárkákkal és hetven ember egy
havi élelmével...

Az ünnepség előtti este Xade királynő pa-
rancsára és egyben a feketék elégedetlen mor-
gásai között, Lamotteot, a sápadtarcú árulót el-
szabadították az oszlopról és a palotába ve-
zették...

Ezen az éjszakán Pigeon és Peraquez nem
aludtak semmit. Hajnal felé karikás szemekkel
vágódtak el fekhelyeiken.

Égész éjjel a vendég feketék bárkáiba fúr-
tak lyukakat...

A hajnal első sugarára jajgatni kezdtek a
fuvókák és ugattak a dobok...

Es mikor a szent Jafoot bálvány árnyéka
elérte a narmadik áldozati oltárt is, magasra szö-
kött az oltárok tüze.

Kezdetét vette Jafoona utolsó Baringója,
amelyet már nem Perzapoo és Lola Monbijou ce-
lebrált, hanem a gondviselés igazságossága...

Az eső elálit.

Az aréna zsúfolásig megtelt. A félvad fe-

keték láindsáikat rázták és részegen izzadtak szörnyű cilindereikben és vásott kemény ingmelleikben.

Pigeon, Peraquez, Lamotte, meg én vadszínű sámányköpenyt kanyaritottunk magunkra, árarcot húztunk a fejünkre, úgy kísértük Babette-Xadet, az örökéletűt, a számunkra kijelölt díshelyre.

Mindénki a helyén volt. Vén, néger ünnepszervezők vezették az egész cirkuszt, a megszekott, évenként négyszer ismételt séma szerint. Nem kellett abból sem elvenni, sem hozzátenni. Ment minden magától... Bötorkú néger volt a kiáltó.

Hangos dobpergés után elordította

— Afrika az afrikaiaké! Sambu Simba, a minden vizek és földek urának kegyelméből ismét áll a nagy Baringo! Véreim! Afrika népe! Xade királynő, Jafona halhatatlan úrnőjének jóvoltából ma újra látni fogjátok, hogy a fehér faj legderékabbjai mint üvöltének kegyelemért Afrika vitéz fiai előtt... (Ege verő ordítás.) Kezdődik! At a

Olvassa az

ANTENNA

képes rádió hetilapot

A legfrissebb rádiós híryanag, a legteljesebb műsor és a legjobb műszaki közlemények

ára csak

6 fillér

Mindenütt kapható

nagy Baringo! A fehér patkányok küzdelme következik Afrika vadjaival...

Újra ugatni kezdtek a dobok... Az aréna alsó bejáratánál megjelent Hering és Wappe, két bikanyakú légionista és megfújták kúrjeiket...

— Szorosan melletttem maradni, Babette... — most kezdődik —, súgtam az ál-Xadenak és még egyszer körülnéztem a magas díszhelyről. Minden rendben volt. Xade-Babette parancsai maradéktalanul végrehajtottak... Az aréna külső bejáratát már elorlaszolták a nubiaiak... Madárlegyen aki néhány beavatotton kívül elhagyhatná a nézőteret... Legföljebb az arénán keresztül.

Ott pedig...

A játékrend szerint egyszerre két vadállal került volna szembe öt légionistával.

Kürtszó után kivonultak a légionisták. Teljes fegyverzetben. Dárdákkal, kardokkal, pajzsokkal, párbaihálókka. De nem öten... — mind a hatvanan jöttek. Mint súlyos párcéltömb zuhogtak végig a porondon.

A vén néger ünnepségrendezők kiabálni kezdtek, össze-vissza futkostak, integettek, hajlongtak Xade felé...

Babette intett, hogy rendben van...

A csapat megállt a nyitva hagyott bejáratnál szemben, pajzsait maguk elé tartva, dárdáikat előrenyújtották. Vagy tíz szekercs levált a csapattól és a porondot a nézőtértől elválasztó deszkapalánkhöz lérték. Óraműpontossággal ment minden... A szekercék lecsaptak és az előre rengő palánkszekaszok hatalmas robajjal dőltek az aréna homokjára... A szekercések visszaugrottak

a sorba, az egész csapat gyorsan hátrált az aréna isik lejáráójáig, mely most kinyitott magát nekik, és megálltak, falként maguk elé tartot. pa'zsalk-
kal

Mindez alig tartott egy percnél tovább. A fő-
l'g részeg nézősereg gyanutlanul azt képzelte, hogy
mindez a játékhoz tartozik... Míg az sem hozta
ki a sodrából, mikor a kapun, hol az előbb a
legionis ák vonultak ki, egymást taposva zúdultak
ki a kiéhezett fenevadak...

Erre vártak a gladiátorok. Hirtelen felkörbe
szakadtak és szorították a vadakat föl a — néző-
térre...

Egy nősenyoroszlán rettentő hörgéssel feke-
ték közé vetette magát.

Mintha erre a jelre vártak volna: egyetlen
égitöbögő ordításba borult az egész nézőtér. Pil-
lanat múlva egymást taposták a szerencsétlenek.
Halomra torlódtak az elrekeszelt kijáratok előtt.
Pa'zrok, koponyák, bordák és lábszárcsontok re-

A legjobb, legolcsóbb,

legtartósabb és legkényelmesebb rádióheli'no az

ANTENNA

Egyes szám ára 6 fillér

csagtek... A főlőrült fenevadak vad vérszomjjal marták be magukat a tömegbe... Dárdák repültek felhőzám össze-vissza...

Egyetlen hörgő, sikoltó, véres vonaglás lett percek alatt az egész aréna... A bennszorultak nem mehettek semerre: a fenevadak után is bezárul az ajtó, a légionisták visszahúzódtak a másik kijáraton.

Mi négyen, ott a főhelyen szétvertünk a hajukat tépő nubiaiak között és hatalmas ugrásokkal tűnünk el a palotába vezető folyosón, hirtelen eltorlaszolja magunk után annak ajtaját is...

Végigrohantunk Xade lakosztályán.

— O'Pat... O'Pat... — kiáltottam Xade öre után.

A vörös ír óriás nem jelentkezett.

Rosszat sejtve rohantam az öl.özöszoza felé, ahol Xadet őriztettem. A szoba ádáz dulako'ás kárpét mutatta és a padlón kifordult szemekkel, megkikült, kilógó nyelvvel, nyakán a haláltokozó selyemsínórral O'Pat feküdt...

A halott mellett írás.

Kedves Cortot! A nagy Monbijou még Brestből is kimosolyogta magát, nemhogy a saját budorjából. Mindenesetre megható, hogy futni engedett volna, de sokkal önértesebb vagyok arról, hogy ne magam rendelkezem magam fölött... Azután meg néhány barátomat sem hagyhattam sorsukra... Őszintén szólva másképp képzeltem a kettőnk kapcsolatát... Na mindegy. A viszontlátásra!

Mert remélem, még találkozunk... Maga mondta: a világ útkozottul kicsi.

Üdvözli Lona

Halk, szaggatott berregés szitált a beálló csendbe...

— A motorcsónak... — kiáltotta Lamotte hadnagy és már lódult is előre. De én megelőztem... Perc múlva a titkos csónakgarázsban álltam, a többiek messze, lihegve tapogatóztak utánam...

Meglehető kép tárult elém. A ringó csónakon félmeztelenül állt Perzapoo, a kihagyó motort járatta... Mellette a dühtől és türelmetlenségtől sárga Lona Monbijou. A járdám meg izgatottan topogott Cardegg, a légió vérebe...

**Tétesse félre újságárújánál
a legközelebb megjelenő**

Tarka Regényt

meri rendkívül érdekes.

izgalmas és nyomban elkapkodják

Ara csak 10 fillér, 100 oldal

— A díszes triumvirátus együtt van megint
— lihegtem eltorzult arccal — mindent fe-
lejtvé és megbocsátva bajban és veszélyben...

— Certot... — kiáltotta Cardegg leesett állal
— kutya... — Arca megrándult. Kardját villám-
gyorsan kirántotta, átlendült két olajoshordon és
már sült is... — Most leszámolunk...

— Örülök, hogy a börtön férfit vasalt belőled
— sziszegtem összeszorított fogakkal és villám-
gyors csuklócsellegel fogtam föl vágását... — Vár-
tam rád, Cardegg...

Barátaim megjelentek az ajtóban.

— Senki se jöjjön a segítségemre — kiáltot-
tam, — csak Perzapocra vigyázzatok...

Cardegg eszeveszetten vagdalózott, én moso-
lyogva védekeztem. Mintha a szívem lett volna a
kardom hegyén és pengémnek még külön ezer
szeme lett volna...

Fölbúgott a motor és mielőtt kísérőim meg-
akadályozhatták volna, villámgyorsan siklott az
alagútba...

Cardegg elordította magát, felém vágta a
kardját, kétségbeesett ugrással a vízbe vetette ma-
gát és hatalmas tempóval úszni kezdett a csónak
után...

Peraquez fölemelte dárdáját, pillanatig célzott,
aztán a menekülő után hajította. Cardegg szinte
függőlegesen vetette ki magát a vízből, majd ret-
tentő sikollyal zuhant vissza a hullámokba... A
dárda a gerincét ütötte át...

— Ezt tőled tanultam, Cardegg — mondta
kenetesen Peraquez — lám teljesült rajtad az
írás: a tanítvány túltesz mesterén...

A motoros elhagyta a kocsit az alagút homályában.

Pigeon vállat vont.

— Még nem jött el az ő idejük... Nem tőlünk menekültek meg: a sorsuk elé mennek...

*

A tizenkét dereglye lassan siklott a nagy folyón...

Merül a lapát a bugyborékoló sárga vízbe... Sokat szenvedett, új szabad élet felé evezők lapátja... A folyó fölé az őserdő fái borulnak. A partok mentén krokodilok szuszognak és közeledtükre felhőszám rebbennek fel a húszszínű flamingók... A fákon majmok rikoltoznak és az iszapos örvények között fürgén lubickolnak a hatalmas vízilovak.

A vezérdereglye orrában álltunk. Átkaroltam Babette vállát. Néztük az aludni készülő Napot. Egyszer csak azt mondja Babette:

Olvasza az **ANTENNA**

kepes radio nem. apot.

A legfrissebb rádiós híryanag, a legteljesebb műsor és a legjobb műszaki közlemények

á r a c s a k

6 fillér

 Művelődési Könyvtár

— Majd kocsmát nyitunk. Oranban és az első
kisfiút Anarének keresztelejük... Jó?...

Megeskóltam a haját, de nem válaszolhattam,
mert Pigeon közbekotyogott.

— Aztán ha csapost vesztek fel, re fededkez-
zettek meg egy Pigeon nevű úriemberről...

— Tisztességes kocsmát semmihe se vesznek
egy valamirevaló kidobó nélkül, — düllesztette ki
a mellét Peraquez.

Ezen aztán mindnyájan nevettünk.

VEGE.

MEGJELENIK FÜTTENKENT.
MINDEN JOG FENNTARTVA.

Szerkesztő és kiadótulajdonos: Ráthory-Hüttner János dr.
Stadium Rt., Budapest. — Kézikönyvtár: Magyar Nemzeti

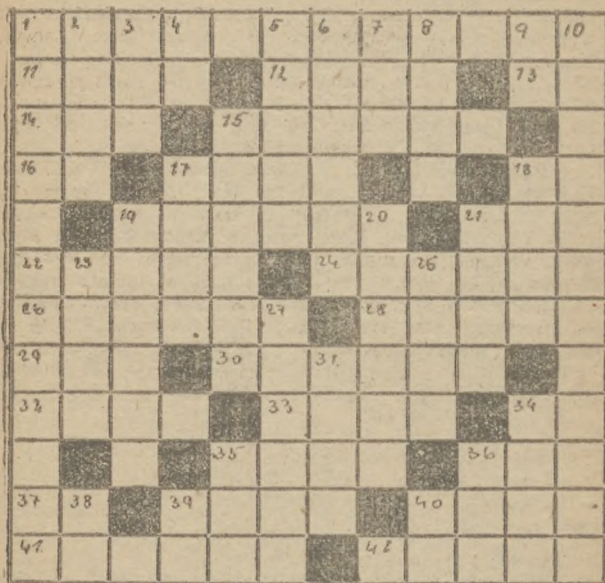
A Tarka Regénytár

eddig megjelent kötetek:

IV. évfolyam

1. John Tempest: A holttenger kísértete.
2. Axa Rolf: Kémek háborúja.
3. E. Thompson: A Colorado farkasa.
4. Fred Gregory: A titokzatos bűvárhajó.
5. Ernest Beck: Bill Red a préri párdue.
6. A. Harry Douglas: Fekete kegyelűk.
7. O. Wood: A bagdadi kalifa kincse.
8. E. Beck: A vágottképű.
9. E. Hylton: A fekete hajó kormányosa.
10. Ernest Beck: Az aranyvonat, Bill Red kalandja.
11. A. Harry Douglas: A fehér csontok útja.
12. E. Hylton: A hómezők kincse.
13. G. Lawrence: A bronzarcú rém.
14. Ernest Beck: A végzet lovasa, Bill Red kalandja.
15. G. Lawrence: A Sárgatenger kalóza.
16. John Tempest: A mormonok kincse.
17. Ernest Hylton: Az aranymezők kísértete.
18. Jimmy Bronx: A pörölyöklő.
19. John Tempest: A láthatatlan dervis.
20. P. Thompson: A cubai véreb.
21. E. Hylton: Big Bill az ördöglovás.
22. G. Lawrence: A sanghai pilóta.
23. Ernest Hylton: Az ördög-sziget császára.
24. A. Harry Douglas: A kilencfarkú macska.
25. E. Beck: A vadnyugat vámszedője, Bill Red kalandja.
26. Alex H. Ash: A kék gyémánt.
27. L. Cabanes: Mexikói párba.
28. I. Cross: A burmai pokol.
29. O. Wood: A piramis titka.
30. G. Lawrence: Az acélkirály.
31. Axa Rolf: Északsarki fejevadászok.
32. Ernest Hylton: A fekete brigád.
33. E. Hylton: A felhőkarcolók hiénái.
34. O. Wood: A romváros kísértete.
35. G. Beery: Az aranyásó titka.
36. G. Forster: A borzalmak szigete.
37. Ernest Hylton: Dráma az északi sarkon.
38. E. Thompson: A mexikói sátán.
39. Alex H. Ash: A tűzliliom.
40. Fred A. Colley: A halál-légió.
41. E. Thompson: A Préri fantomja.

Keresztrejtvény.

A Tarka Regénytar szerkesztőségének új címe:
 Budapest, VIII., József-körút 5. szám, III. emelet.
 A szerkesztő fogad: minden csütörtökön 6—1 $\frac{1}{2}$ óra
 között.

Vízszintes sorok: 1. Tenger. 11. Vissza: az első gyilkos. 12. Ilyen az égő villanykörte. 13. Folyadék. 14. Egzótikus állat. 15. Lilelem. 16. Ok. 17. Zoos. 18. Kés mássalhangzói. 19. Mesterséges vízeljáró. 21. Vissza: ajtón van. 22. Sisek. 24. Halottak pihenőhelye. 26. Vegyi anyagok gyűjtőneve. 28. Vissza: bátor, hősiess. 29. A. E. N. 30. Város Szibériában. 32. Szeged eleje. 33. Ké.... ilyen a munkás tenyére. 34. Azonos betűk. 35. Sebhely, névelővel. 36. Evőeszköz. 37. Allatlakás. 39. Divatjamúlt frizura. 40. Női ruhaanyag. 41. Fertőtlenítőszer. 42. A legrosszabb tanácsadó.

Függőleges sorok: 1. Germán néptörzs. 2. Fiatal háziállat. 3. L. A. U. 4. Több a. 5. Kendert megmunkál. 6. Értelt szó. 7. Vssza: a mondat része. 8. Z-vel: céloz betűi keverve. 9. Hamis. 15. Vissza: Japán fővárosa, végén fölös betű. 17. Lezser vége. 18. Női név népiesen (ék. föl.). 19. Spárga. 20. A szén-savas víz. 21. Közben e-vel zöldségféle. 23. Izes betűi keverve. 25. Építkezésnél használják. 27. Szidalmaz. 31. M. G. E. N. 34. írói alapgondolat. 35. Allóvíz névelővel. 36. Végtag. 38. Az olasz skála egyik hangja. 39. Kutya. 40. Lapos eleje.

A Tarka Regénytár

eddig megjelent kötetek:

I. évfolyam

1. F. G. Beery: Az 1001 lakat temploma.	14. G. Forster: A négy kincses földjén.
2. Paul Thomas: A Sárga orvénny.	15. S. France: A vörös bilincs.
3. G. Forster: A titokzatos S/7.	16. Paul Thomas: Titokzatos natalom.
4. I. Cander: Az álarcos lovás.	17. Komáromy Z.: Párbaj a pestissel.
5. O. Wood: Az átoksziget kincse.	18. E. Thompson: A gyilkos fák szigete.
6. G. Forster: Embervásár Abessziniában.	19. Franz Schulz: Abessziniá poklában.
7. Ronder L.: Egy különös végredelet.	20. E. Rolph: Az ismeretlen ellentét.
8. E. A. Rodriguez: A halgatás naja.	21. C. Burton: Jimmy bosszút áll.
9. H. Lázár L.: A pampák ördöge.	22. L. Grawe: Élettogytiglan.
10. G. Dawes: Merénylet a taxiban.	23. H. J. Lázár István: Pampák fia.
11. G. Forster: Életre-halálra Abessziniában.	24. L. Chiron: Yvonne regénye.
12. Kertész M.: A főnyeremény.	25. Juhász L.: Vissza az életbe.
13. E. A. Rodry: Találkozás a csillággal.	26. C. Green: Titkos szolgálat.

Kaphatók a TARKA REGÉNYTÁR kiadóhivatalában
Budapest, VIII. ker., József-körút 5. szám III. emelet.

Postatak befizetési lap száma: 5246 és 49.92.
A Tarka Regénytár előfizetési ára: félévre P 2.50

A Tarka Regénytár

eddig megjelent kötetei:

II. év. o. i. y a m

1. J. Tempest: Vámpír.
2. E. Marteaux: A ghettó arnyékában.
3. C. Roberto: Al Doro bűn-hódása.
4. Lareux: Marokkói kaland.
5. E. Friend: A Beverly Hill-i rejtély.
6. G. Forster: A sátán tem-ploma.
7. B. Jalc: A titokzatos fakir.
8. A. De Zacca: Mumbuli, a félszemű.
9. A. Croix: A rhani nyakéke.
10. T. Simpson: A léleklimetes teng.
11. P. Harker: Az Amazonas titka.
12. L. Schäffer: Előre megfontolt szándékkal.
13. E. Girdo: Lady Stamey.
14. A. Rodriguez: Ki a következő?
15. E. Thompson: Az elveszett óázis.
16. A. C. Hell: Mandzsúria a kockán.
17. C. Green: A sátán bűn-színháza.
18. F. Scholtz: A forrongó Abessziában.
19. L. Chiron: Harakiri.
20. F. Wahl: Atkos szenvedély.
21. Alex H. Asch: Az ördög-sziget fantóma.
22. P. Thomas: A halálos játszma.
23. K. Frick: Igazolja magát.
24. J. U. Chaly: A fekete kas-tély titka.
25. Juhász Lajos: Atkos pénz.
26. B. Burke: Izgalmas éjszaka.
27. G. Forster: Ninive zsarnoka.
28. E. Thompson: Gyilkos muma.
29. Fred A. Colley: A szumatrai kísértet.
30. L. Grave: A szélhámos.
31. E. Girdo: Gyilkosság a székfészen.
32. Arthur Townsend: A fekete vitorla.
33. J. Croix: Szökés a Santé-ből.
34. O. Wood: Az emberesem-pész.
35. E. A. Rodriguez: A Water-loo-híd regénye.
36. Richard Fowel: A sanghai koldus.
37. A. Betmar: A nételetű.
38. St. Georges: A dzsungel királynője.
39. G. Forster: A vérző Barce-lona.
40. Frantz Scholtz: A tigrisarcú ember.
41. O. Weed: Az aranyásó.
42. E. Girdo: A csuklyás lovas.
43. E. Beck: A preri királya.
44. St. Georges: A vesztés.
45. G. Forster: A san-sebastiani futár.
46. E. A. Rodriguez: Az alcazar-i máglya.
47. L. Grave: Öt év...
48. F. Beery: A szőke kémnő.
49. Axa Reif: Sárga veszedelem.
50. E. Bechinger: Kémek harca.
51. Forest A.: Párbaj a levegő-ben.
52. L. Grave: A mosolygó geng.
53. L. Marleaux: A platinafogó.

A TARKA REGÉNYTÁR

legközelebb megjelenő kötete

John Tempest

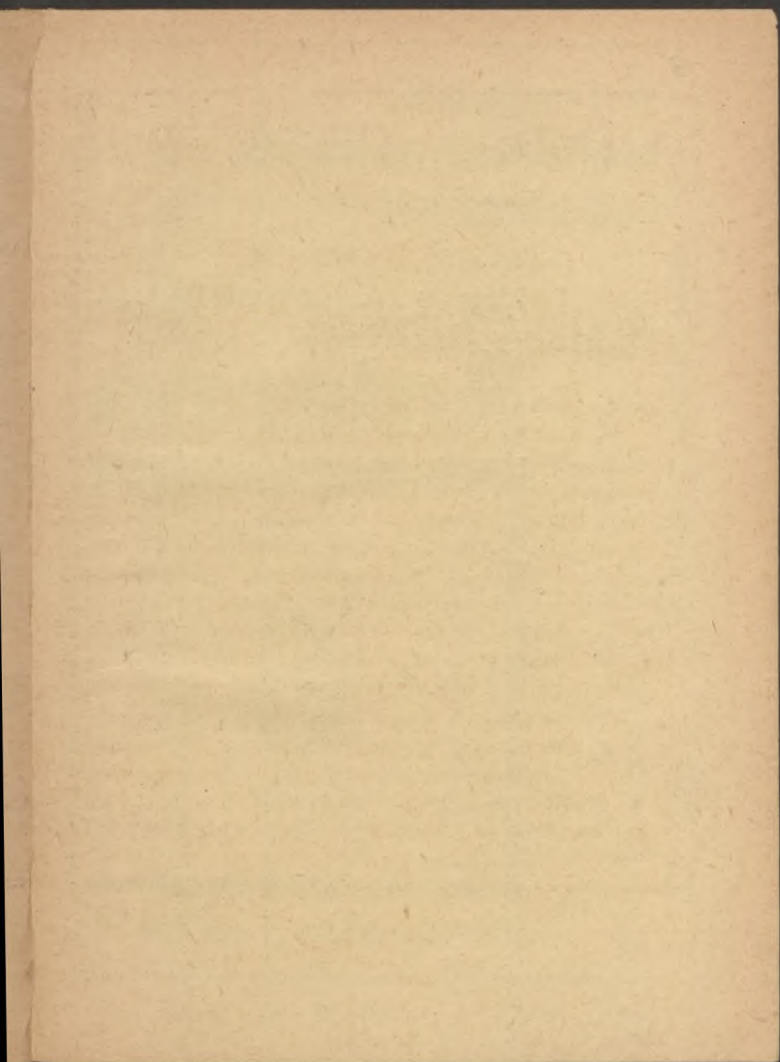
Kalózlóhogó alatt

izgalmas, modern tengerésztörténete.

Pár év előtt a Csendes óceán v'zét fantasztikus vakmerőséggel dolgozó, modern kalózhajó tartotta rettegésben. Három teherhajó, egy személyszállító gőzös és egy gőzjacht esett áldozatául a támadásoknak, amelyeknek hátterét még ma sem sikerült teljes mértékben tisztázni. Inkább csak sejtik, hogy a kalózkodás hátterében különös, déltengeri szerelmi regény húzódik meg. Az óceán világában gyorsan születnek a legendák, a babonás kalózhajó pedig eltűnt, mintha elnyelte volna a tenger.

John Tempest mesteri kézzel szőtt, ragyogóan romantikus, feszült és forró történetet az utolsó modern kalózvezér alakja köré a valóságosság esz-közeivel. Új regénye, a Tarka Regénytár legközelebb megjelenő kötete csupa izgalom, feszültség és fordulat.

**A legjobb,
legtartalmasabb,
legolcsóbb**

képes rádióhetilap az

Antenna

Á r a

6

fillér

Mindenütt kapható

